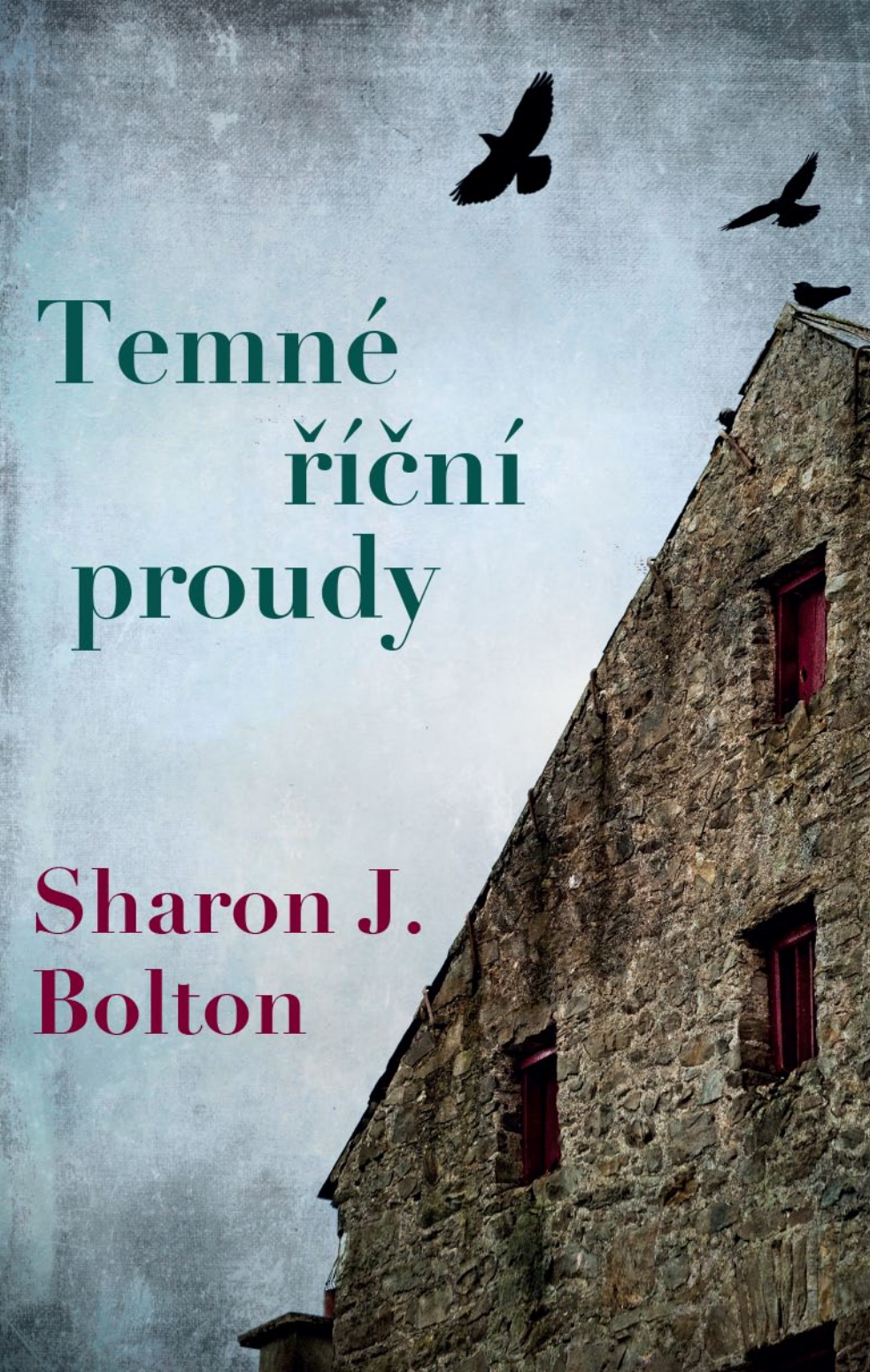

Temné říční proudy

Sharon J.
Bolton

Temné říční proudy

Sharon J.
Bolton

2018

Copyright © Sharon Bolton 2014
Translation © 2018 by Martin Verner

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu A DARK AND TWISTED TIDE,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publishers, 2014 v Londýně
přeložil Martin Verner
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-275-0

Věnováno památce Margaret Yorkeové,
která byla mojí sousedkou, rádkyní a kamarádkou.

Podle toho, jak se vám podaří poskládat jednotlivé části, zůstane vám buď kus ženy a kus ryby, nebo z nich vytvoříte mořskou pannu. A pan inspektor se bude moci vytasit nanejvýš s tou mořskou pannou, a na to mu žádný soudce ani žádná porota neskočí.

Náš vzájemný přítel, Charles Dickens

Úvod

*Jsem Lacey Flintová, říká si, když svítá a ona ukrajuje tem-
pa. Zároveň kope nohama, které jí díky dvojici ploutví připadají
delší a silnější než obvykle. Jmenuju se Lacey Flintová, opakuje
si, protože tahle mantra vlastní identity se stala součástí jejího
každodenního rituálu stejně jako plavání za rozbřesku. Lacey
zní měkce a příjemně, a Flintová zas jako ostré seknutí nehty. Ně-
kdy jí ten naprostý nesoulad jmen přijde legrační. Jindy jí zas
připadá naprosto výstižný.*

*Jsem strážník Lacey Flintová z Námořní jednotky Metropo-
litní policie, pronáší potichu k svému odrazu v zrcadle, když se
obléká do tradiční policejní uniformy. Chystá se na své nové
působíště na policejní stanici ve Wappingu a dopřává si radost
z pocitu, že se po dlouhých měsících konečně cítí být sama se-
bou.*

*Jsem Lacey Flintová, opakuje si noc co noc poté, co za sebou
zamkla příklop svého hausbótu a vlezla si do malé manželské
postele v přední kajutě. Poslouchá, jak vlny narážejí do trupu
a kolem šramotí všemožní noční tvorové. Bydlím na řece, pra-
cuju na řece, plavu v řece.*

*Jsem Lacey Flintová a on mě miluje, říká si, jakmile jí před
očima znovu vytane tvář s tyrkysovýma očima.*

„Jsem Lacey Flintová,“ mumlá tu a tam polohlasně, když upadá do světa plného otázek co kdyby, asi možná, jednou snad, kterému ostatní říkají spánek; a přemítá, jestli někdy konečně nadejde den, kdy si přestane uvědomovat, že všechno je jen jedna velká lež.

SOBOTA
28. ČERVNA

1

Vrah

Přečerpávací stanice stojí kousek od nábrežní zdi řeky Temže protékající Londýnem, poblíž rozhraní dvou čtvrtí – Rotherhitheu a Deptfordu. Vypadá jako žena na plese, která se už dávno vzdala naděje, že ji někdo vyzve k tanci. Na malé hranaté stavbě spočine pohledem málokdo, a ti, kdo kolem ní dennodenně projíždějí nebo procházejí, ji už ani nevímají. Stojí tam odnepaměti stejně jako silnice, vysoká nábrežní zeď či pěšina na břehu. Žádný skvost, nic, co by stálo za povšimnutí. K širokým dřevěným dveřím v jedné z bočních stěn nikdo nechodí a už vůbec nikdo z nich nevychází. Všechna okna jsou zabezená prkny a zatlučená pořádnými hřeby. Snad jen náhodný chodec, který prochází po pěšině na říčním břehu, si může všimnout, že budova je vystavěna ze šikmo kladených cihel po vlámském způsobu a vzor zdobící plochou střechu vytváří nenápadný, ale elegantní dekor.

Přesto se někdo našel. I když střecha je nad úrovní běžného zorného pole, po nejbližší silnici nevede žádná autobusová linka a provoz na řece se odehrává pochopitelně ještě níž. Takže

nikdo odtamtud nevidí, že světle šedá budova je ozvláštněna pravidelnou vazbou z bílých cihel ve vzoru rybí kosti a diagonálně kladenými přisekanými kusy kamene. Viktoriánský styl vyžadoval dekor vždy a všude a architekti jej neopomněli uplatnit ani na této bezvýznamné stavbičce, i když někdo by jistě vyzdvihl její důležitost vzhledem k původnímu účelu. Přecherpací stanice tu vznikla proto, aby čerpala splaškovou vodu z níže položených území v Rotherhitheu a vypouštěla ji do Temže. Kdysi přispívala k čistotě zdejších ulic, ale jak postupně vznikala výkonnější zařízení, jednoho dne se stala nepotřebnou.

A kdyby kolemjdoucí byli ještě zvědavější a nahlédli by dovnitř, zjistili by, že interiér je mnohem větší – podobně jako ve vesmírné stanici budoucnosti –, než by se zdálo podle rozměrů stavby zvenčí. Nejméně polovina přecherpací stanice totiž leží pod úrovní terénu. Prkny zatlučená okna a široké dřevěné dveře se nacházejí v úrovni prvního patra, ve zdech vysoko nad podlahou. Abyste se k nim dostali, museli byste vystoupat po železném schodišti a projít po galerii, která vede po vnějším obvodu celého vnitřního prostoru.

Veškerá technologie byla demontována už před dlouhou dobou, ale zdobné prvky zde zůstaly. Kdysi karmínová barva sloupů podpírajících střechu postupně vybledla a proměnila se v nevýraznou červen. Na hlavicích podpěr jsou stále vidět spletnice tudorovských růží, ačkoliv už dávno bělostně nezáří. Hladký povrch zdíva pokrývá plíseň, přesto kvalitu cihelné vazby nenarušuje. Každý, kdo by měl to štěstí do čerpací stanice nahlédnout, musel by ji považovat za architektonický skvost, který by jinde chránili a pyšnili se jím.

V tomhle případě tomu tak není. Stavba je už dlouhá léta v soukromých rukou a tyto ruce nemají nejmenší zájem, aby se cokoliv měnilo. Tyto ruce nezajímá ani cena nemovitosti nacházející se v blízkosti městského centra, byť by dosahovala výše milionů liber. Tyto ruce touží po jediném, a to, aby stará

přečerpávací stanice sloužila výhradně jejich výsostným zájmům.

A také se ukázalo, že se z ní stalo ideální místo k ukrytí mrtvého těla.

Uprostřed jsou tři kovové pulty, každý zhruba ve velikosti nízkého jídelního stolu. Na tom, který stojí nejbližší výpustního potrubí, leží mrtvá žena. Vrah namáhavě dýchá po lopotě, s jakou ji na stolec vytáhl. Z obou crčí voda. Mrtvá žena má velmi dlouhé černé vlasy. Lepí se jí k obličeji jako chalupy na trup převráceného člunu při odlivu.

Po nebi pluje úzký srpek měsíce, tak úzký, že připomíná jen větší řasu, ale dovnitř dopadá trochu světla z lamp na nábreží. Spolu s mdlou mihotavou září z několika olejových luceren zavěšených v obloucích klenutých stěn to však stačí.

Když se jí trochu svezou vlasy, vykoukne pod nimi krásná bledá tvář. Vrah vzdychne. Když nemají potlučený obličej, je to vždycky snazší. Rána na krku je sice děsivá, ale tvář je netknutá. Má zavřené oči, a to je taky dobře. Oči totiž ztrácejí lesk hrozně rychle.

Cítí to zas, ten hluboký smutek. Lítost – vhodnější slovo vraha doopravdy nenapadá. Ty dlouhonohé dívky s rozevlátými vlasy jsou tak rozkošné. Proč je balamutí příslibem pomoci a bezpečí? Proč žije pro ten okamžik, kdy se záblesk naděje v jejich očích mění v děs?

Tak dost. Musí tělo vysvléct, omýt a zabalit. Do rána ho tu může nechat a zítra je vhodí do řeky. Prostěradla, nylonovou šňůru i závaží má připravené.

Žena je brzy nahá; bavlněná tunika a kalhoty šly dolů raz dva, obyčejné spodní prádlo jakbysmet.

Ach, je tak krásná. Štíhlounká. Má dlouhé nohy; malá oblá ňadra. Dokonalou světlou pleť. Vrahovy silné prsty přejíždějí po jejích pevných stehnech, pokračují přes drobnou kolenní česku

až k bezchybně tvarovaným lýtkům a holením. Chodidla s elegantně klenutým obloukem, štíhlé růžové prsty s oválnými nehty. I ve smrti je zosobněním nedostižné krásy a ženství.

Zachroptění. Pak ledová ruka pevně sevře vrahovu paži.

Žena se hýbe. Není mrtvá. Má otevřené oči. Není mrtvá. Kašle, sípe, tápe rukama po kovovém pultu, snaží se posadit. Jak je to možné? Vrah málem omdlí leknutím. Hledí na něj černé oči rozšířené děsem. Z úst jí mezi bledými rozpraskanými rty vychrstne další chlístanec říční vody.

Z úst, která už nikdy neměla promluvit.

Vrah se vzpomíná z leknutí, ale není dost rychlý. Žena se převalila po zádech a sklouzla z pultu. Vydává zajímavé zvuky vyděšeného zvířete. I vrah je vyděšený. Co teď?

Žena stojí. Zmatená, dezorientovaná, ale ne natolik, aby zapomněla, co se jí stalo. Dává se na ústup, couvá, rozhlíží se kolem, hledá únikovou cestu. Když se její oči střetnou s vrahovými, objeví se v nich strach. Ze rtů jí kloužou slova, která by bylo lepší neslyšet.

„Co jsi zač?“

Tohle vraha opět rozzuří. Ne: „Kdo jsi?“ nebo: „Proč jsi to udělal?“ Obě otázky by byly vzhledem k okolnostem naprosto namístě. Ale: „Co jsi zač?“

Žena teď utíká, hledá okno – které tady dole ovšem nenajde – nebo dveře, což jí nepomůže.

Všimla si patra, běží ke schodům. Ani tam není úniku – okna jsou pevně zatlučená prkny, těžké dveře nejdou otevřít – ale jsou tam stropní světlíky a těmi by mohla utéct, nebo alespoň upoutat pozornost lidí venku.

Vrah se vrhá kupředu, bolestivě naráží do železné konstrukce schodů, chytá ženu za kotník, odhodlaně jí zatíná prsty do oblého lýtko. Žena kvílí bolestí. Znovu ji stahuje dolů. Vyjekne, klouže zpátky.

Vrah ji už drží, ale žena je nahá, mokrá a zpocená. Není snadné ji udržet, bojuje jako úhoř. Kouše, škrábe, svíjí se. Je to vyčerpávající. Vrahův stisk povoluje. Žena se mu vysmeká, natahuje se po ní znovu, chytá ji. Ona vrávorá, těžce dopadá na kamennou podlahu, udeří se do hlavy. V mrákotách ji snadněji zvládne. Zvedá se. Je slyšet zvuk masa vlečeného po kamenech. Máchá pažemi, rukama se snaží zachytit – čehokoliv –, jako by to byly pařáty. Ale nahmatává jen hladkou kovovou rouru, kterou odtud kdysi dávno odčerpávali vodu. Vytáhni ji. Vlez za ni. Shoď ji. Roura je krátká, něco málo přes metr.

Dole je voda, jen o pár desítek centimetrů níž, a gravitace působí. Nakloň se, táhni a – ano – oba se řítí dolů.

Všude je zase klid. Ticho. Měkké, všeobjímající.

Teď zvolna. Nech ji. Ať se potopí. Ať začne panikařit. Počkej, až se vynoří, až začne zoufale lapat po dechu, teprve pak se do toho dej. Nahoru a z vody jedním mohutným pohybem, pak zase dolů s rukama pevně svírajícíma její krk. Dolů, dolů do hloubky. Dolů, dokud se nepřestane bránit.

Dvojice zaklesnutá do sebe. V těsném objetí. Dobrý způsob, jak zemřít.

ČTVRTEK
19. ČERVNA
(o devět dnů dříve)

2

Lacey

Na Kemble, vesnici v Cotswoldsu, se snášel řídký déšť. Každé jednotlivé kapce bylo souzeno stéct do nejdelší anglické řeky, jednoho z nejznámějších toků světa. Na své téměř tři sta padesát kilometrů dlouhé pouti do Severního moře pojme stovky milionů podobných kapiček, které pak den co den omývají London Bridge.

Někdy, když v nich Lacey Flintová plavala, si uvědomila, jak moc jich musí být. Zachvěla se přitom vzrušením. Jindy zas, když na ni dolehlo pomyšlení na nekonečnou masu valící se vody, chtělo se jí křičet strachy. Vždycky se však ovládla. Kdyby si lokla říční vody takhle blízko ústí, pravděpodobně by přišla o život.

Takže držela hlavu pěkně nad vodou a pusou zavřenou. Když ji přece jen otevřela, aby se nadechla, protože svaly namáhané ve studené vodě spotřebují spousty kyslíku, spoléhala na omytí dezinfekcí Dettol, která ničí veškeré bakterie, s nimiž přijde do styku. Od chvíle, kdy téměř přede dvěma měsíci koupila starou plachetní jachtu a přestěhovala se na ni jako na hausbót, plavala

v Temži, kdykoliv mohla a jak to dovolil příliv a počasí. A byla zdravější než kdy dřív.

Toho červnového rána, kdy slunovrat byl nadosah, panoval na řece už před půl šestou čilý ruch. I když se držela poblíž jižního břehu, musela si dávat dobrý pozor. Provoz na řece se neodehrává vždy jen uprostřed toku a lodivodi tu na plavce neberou žádné ohledy.

Příliv dosahoval maxima. V tu chvíli, a zvlášť v létě, nastává na řece okamžik, kdy se říční proud zdánlivě zastaví a voda zklidní. Jen na těch několik minut – deset, možná patnáct – se z Temže stává nehybný bazén, a v tu chvíli Lacey zapomíná, že je lidským tvorem závislým na neoprenové kombinéze, ploutvích a dezinfekci, a stává se doslova součástí řeky.

Kus před ní se do vody jako úzký šíp zanořil racek a zmizel pod hladinou. Lacey si představovala, jak s doširoka otevřeným zobákem nabírá rybu, kterou předtím z výšky zahlédl.

Sama pokračovala dál směrem k černým, zubem času ohlodaným podpěrám jednoho z dávno nevyužívaných přístavních mol, která se táhnou podél jižního břehu. Vznikla tam v době, kdy Londýn fungoval jako jeden z nejživějších obchodních přístavů a bylo potřeba umožnit větším plavidlům přistát a vyložit náklad. Už několik desetiletí však mola nikdo neopravoval a byla doslova v havarijním stavu.

Lacey si nikoliv poprvé uvědomila, jak jí tu chybí Ray. Postrádala jeho hubené paže míhající se na dohled, i spršky lesknoucí se vody, když tu a tam vykopl příliš vysoko. Před několika dny ale nastydl a jeho manželka mu plavání zatrhla. Drží ho od řeky dál, dokud se zase nezotaví.

K molu jí zbývalo sotva třicet metrů. Vždycky, když plave, má zostřené všechny smysly. Teď něco zahlédla. Ve vodě u břehu se cosi pohnulo. Není to žádná naplavenina – drží se to na místě. Na Temži žijí vydry, ale nikdy neslyšela, že by se vyskytovaly až tady na dolním toku. Ray sice říká, že do řeky chodí

plavat i další lidé, ale ti se pohybují mnohem výš, kde je voda čistší a proud mnohem slabší. Pokud se Lacey nemýlí, ona a Ray jsou jedinými amatérskými plavci takhle blízko ústí Temže do moře.

Lehce znepokojená přidala na tempu. Náhle chtěla mít úsek okolo přístavního mola co nejrychleji za sebou, zabočit do Deptford Creeku a dostat se doslova do domácích vod. Ty zčernalé, měkkýši pokryté dřevěné kůly neměla vůbec ráda.

Přece jen tu není sama, přímo před ní se objevil další plavec. Lacey pocítila vlnu vzrušení, která obvykle doprovází radost z pospolitosti, zvlášť když je spojená s jistým pocitem spiklenectví. Už se chystala nasadit úsměv, a možná dokonce chvíli šlapat vodu, aby s tou ženou prohodila pár slov.

Až na to – že to neplavalo. Spíš se to pohupovalo. Paže, o níž se ještě před okamžikem domnívala, že na ni mává, se jen volně vznášela ve vodě. A nebyla hubená, vypadala skoro jako kost-ra. Na chvíli se dokonce vzpřímila. Pak zas splývala a za okamžik se potopila úplně. Ve vteřině se ale zase vynořila. Možná to dokonce ani nebyla žena; to, co Lacey v oslnivých odlescích světla považovala za dlouhé vlasy, teď vypadalo jako vodní řasy. A cáry připomínající oblečení volně se vznášející kolem mrtvolý dodávaly jejímu vzezření na ženskosti. Čím blíže byla, tím bezpohlavněji ta věc vypadala.

Lacey plavala blíž a říkala si, že to není nic, čeho by se měla bát. I když ještě neviděla tělo vytahované z řeky. Nehledě na to, že už dva měsíce sloužila u námořní jednotky, nehledě na to, že statistiky tvrdí, že námořní policie najde v Temži průměrně jednoho utopence týdně, ona buď neměla službu, nebo měla na práci něco jiného než zrovna lovit mrtvolu.

Z pohovoru, který absolvovala hned první týden, však věděla, že Temže se nechová jako stojatá voda, do níž se tělo obvykle potopí a za několik dnů zase vyplave na povrch. Říční proudy, příliv a odliv ho vláčejí tak dlouho, dokud se nezachytí za

nějakou překážku a při odlivu se neobjeví. Na celém toku Temže existují místa, kde se utopenci pravidelně zachytávají, a když je někdo pohřešován, námořní policie hledá na těchto místech nejdřív. Lidé, kteří v Temži opravdu zmizeli, jsou pak nalezeni poměrně rychle a v předvídatelném stavu. Po dvou až třech dnech se začnou akumulovat hnilobné plyny a ruce a obličej otečou. Za pět až šest dnů se od tkáně začne oddělovat kůže. Nehty a vlasy za sedm až deset. Pak se dají do díla vodní živočichové. Ryby, korýši, hmyz, dokonce ptáci, když se k tělu dostanou, na něm zanechají stopy. První přijdou na řadu obvykle oči a rty, což dodává obličejí výrazu vyděšené zrůdy. Také lodní motory nebo ostré překážky ve vodě dokážou z těla vyrvat celé kusy tkáně. A ani volně plovoucí předměty věci nepomohou.

Teď už byla hodně blízko. Tělo jako by na ni čekalo. *Jsem tady, to je dost, žes přišla. Pojď a vylov mě.*

Bylo více než zřejmé, že je ve vodě už nějakou dobu. Na obličej zůstalo velmi málo tkáně: jen několik rozmáčených růžových cárů svaloviny u pravé lícní kosti, trochu víc na bradě a krku. Spousty známek po kousnutí nebo klovnutí. A říční rostlinstvo vykonalo také své. Na několika zbylých kouscích tkáně zapustil kořínky zelenkavý porost nějakého říčního mechu nebo řas.

Drobné lícní kosti, vlasy stále ještě přilepené k hlavě, chaluhy vyrůstající z levé oční jamky. A jakýsi oděv, ačkoliv ten se většinou ve vodě poztrácí. Až na to, že tohle nepřipomínalo běžné šaty. Spíš to vypadalo jako rubáš, do něhož bylo tělo zabalené a který se teď uvolnil, vznášel se na hladině a připomínal dlouhou kšticí. Utopenec jako by se po Lacey natahoval. Dokonce i paže se k ní vzpínaly, prsty se jí chytaly.

Seber se, říkala si Lacey, máš tady práci, ta mrtvola tě neukousne. Začala šlapat vodu. Musela se přesvědčit, jestli jí tělo neuplave. Pokud by to hrozilo, nezbývalo by jí než ho nějak upevnit, pak vylézt z vody a přivolat pomoc. V kapse neoprenu

vždycky nosila tenkou baterku. Nahmatala ji, potlačila úzkost, která na ni doléhala, řekla si, že musí něco vydržet, a potopila se.

Nic neviděla. Jen černočernou tmou, kterou nepronikl ani paprsek baterky. Měla před sebou změť hnědé vody a zelených rostlin, záblesky světla se střídaly s úplnou tmou. Byla naprosto dezorientovaná.

A zvuky, které řeka vydávala, byly pod vodou ještě intenzivnější. Nad hladinou šplouchala, bublala a šuměla, ale tady dole se ozývalo dunění, hučení a syčení. Pod povrchem jako by řeka žila.

Přímo před očima se jí vynořily nějaké divné tvary. Byl to černý, říčními škeblemi porostlý dřevěný kůl podpírající molo. Něco jí přejelo po tváři. Vykřiknout nemohla – ústa musela držet pevně zavřená. Kde je tělo? Tamhle. Paže se vznášely ve vodě, látka pohlávala. Lacey posvítla na mrtvolu baterkou. Vlna ji převalila a tělo se celé potopilo. Teď to vypadalo, že prázdné oční důlky hledí přímo na ni. Bože všemohoucí, jako by ji už tak netrápily děsivé noční můry.

Nepřemýšlej, dělej. Sviť. Zjisti, za co drží.

Tady! Jeden z cárů látky byl pevně omotaný kolem kůlu a držel tělo na místě jako kotva. Vypadal pevně.

Lacey se vynořila nad vodu, i když v plicích měla ještě trochu kyslíku, a přes utopence se zahleděla ke břehu. Neviděla sice žádnou pláž – příliv byl stále příliš vysoký – ale i tak bude muset z vody vylézt. Přístavní molo, které měla nad hlavou, vypadalo pořád dost pevně, ale bylo pro ni nedosažitelné. Jedinou možnost viděla v šikmých vzpěrách. Bude na ně muset vyšplhat a počkat na pomoc. Jeden kůl, který držel dobře, objevila sotva o několik metrů dál.

Vyškrábala se na něj, ale každých pár vteřin kontrolovala, jestli tělo neuplavalo a drží se tam, kde ho nechala. Bylo stále na stejném místě, ale jako by se za ní otočilo a dívalo se, kam to vlastně uplavala.

Vzpěra byla pevná. Lacey se zbavila vodních rostlin, které se jí omotaly kolem ramen. Z vodotěsného pouzdra, které měla připevněné vzadu na kříži, vytáhla mobil; Ray trval na tom, aby ho s sebou nosila.

Vzal to hned. „Jsi v pořádku, Lacey?“

Nespouštěla zrak z napnutého círu látky vedoucího zpod mola. Jak se zvedaly a klesaly vlny, odhalovaly ženinu oblou, bíle prosvítající lebku, která ve vodě připomínala odraz měsíce.

„Co se děje, Lacey?“

Nikdo tu nebyl, přesto měla neodbytný pocit, že musí mluvit potichu. „Našla jsem mrtvolu, Rayi. U starého přístaviště King's Wharf. Je zachycená pod molem.“

„Jsi na břehu? V bezpečí?“

„Jo, jsem z vody venku. A začíná odliv. Jsem v pohodě.“

„Tělo je pevně zachycené?“

„Vypadá to tak.“

„Dej mi deset minut.“

Zavěsil. Ray byl před lety taky u Námořní jednotky, takže věděl, co dělat, když se ve vodě najde utopenec. Stejně jako Lacey i Ray s manželkou bydlel na lodi zakotvené v rameni říčky Ravensbourne, v Londýně známé jako Deptford Creek, kousek od ústí do Temže. Deset minut byl špatný odhad; nejspíš to nestihne dřív než za dvacet. Do té doby se musí nějak zahřívát.

To se lépe řekne, než udělá, zvláště když je vmáčknutá mezi dvěma dřevěnými podpěrami a každých pár vteřin se jí přes kotníky převalí vlna. V Británii panovala už dva týdny vlna veder, podle záznamů nejdelší v historii, ale teď bylo časné ráno a slunce nedosvítalo ještě ani na jižní břeh.

Pod nohama jí vřela voda, točila se kolem kúlů a vytvářela drobné víry. Mrtvola ženy jako by tancovala; hravě se pohupovala v dorážejících vlnách a látka se kolem ní vznášela jako rozevlátá sukně.

„Hej!“

Lacey málem omdlela úlevou. Do této chvíle si ani jednou neuvědomila, jak je vynervovaná. Ray snad musel letět, že se sem dostal tak... Pozor! Cítila, jak se kůl pod ní zachvěl.

A po Rayovi ani vidu, ani slechu. V dohledu nebyl žádný blafající člun ani starý námořník s tváří plnou vrásek ošlehanou od slunce a větru. A přesto měla na zlomek vteřiny neodbytný pocit, že je tu ještě někdo. Byla si jistá, že na ni někdo zavolał.

Lacey se napřímila. Nábřeží bylo prázdné. Slyšela sice auta, ale z dálky. Ani šustot bicyklů, ani kroky běžců. Na řece už pulsoval život, ale poměrně daleko.

Tamhle je, konečně. Blížil se k ní, jak rychle mu dvacet koňských sil jeho lodního motoru dovolovalo.

Vzala si od něj lano, kterým uvázala člun, a pak teprve do něj sestoupila.

„Obleč si to.“ Hodil jí k nohám batoh. „Hlídkový člun je nahoře v Limehouseu. Budou tu co nevidět. O plavání se před nimi nezmiňuj. Když jsi to tělo uviděla, byli jsme spolu ve člunu.“

Lacey přikývla, zatímco si svlékala mokrý neopren a cpala jej do batohu. Plavání v přílivové oblasti je přestupek. I když je člověk členem Námořní jednotky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Ray. Už se k nim blížil policejní člun.

„Jo, jsem.“

Velitelem hlídky byl mladý seržant Scott Buckle. Jen co Lacey zahlédl, mávl na ni.

„Je to součást tvé práce,“ stačil ještě špitnout Ray polohlasně. „Nebude to poslední mrtvola, kterou vytáhneš.“

„Já vím.“

„Řeka je nemilosrdná. Lidé jsou neopatrní, trochu lehkomyslní. Druhou šanci jim nedá.“

Před necelým rokem jí řeka ještě druhou šanci dala. Nechala ji jít, což byl pravděpodobně důvod, proč se jí Lacey dneska

nebojí. „Tohle neudělala řeka.“ Sledovala, jak kolegové přitahují tělo háky. „A tímhle ji z vody nedostanou. Je pevně přivázaná ke kůlu.“

„To nemůžeš vědět,“ opáčil Ray. „Zjistila bys to jedině, kdyby ses potopila. Prosím, řekni mi, žes to neudělala.“

„Neobjevila se tu náhodou,“ pokračovala Lacey, jako by ho neslyšela. „A je zafačovaná jako mumie.“

Ray vzdychl. „Prokrista, Lacey. Jak ty to děláš?“

3

Plavec

Ve stínu a v naprosté tichosti setrval ještě jeden plavec. Do míst, kde byl, sluneční paprsky nedosáhly, ale odlesky od člunů a jejich chrchlajících motorů se míhaly nad jeho hlavou nebezpečně blízko. A ti lidé, kteří jsou přesvědčení, že řeka patří jenom jim, mají navíc reflektory. Silné pátrací světlomety, které dokážou najít každého i v tom nejtemnějším koutě. Takže nezbyvá než zůstat pěkně potichu, co nejvíc ponořený, oči sklopené. Budou si myslet, že jeho hlava je jen chomáč vodních řas zachycených na kůlu, paže zase zlomená větev omletá až na dřevo a vybělená sluncem.

Anyu už objevili. Ta plavkyně ji uviděla, cáry látky se vznášely ve vodě, jako by chtěly uplavat, ale marně. Brzy přijedou další čluny. Vytáhnou ji z vody, vystaví její zbědované a rozetržené tělo na slunci, začnou do ní rýpat, strkat prsty a nástroje, budou ji rentgenovat očima.

Ženě, která se ve vodě pohybovala s grácií vodního živočicha, pomohli přestoupit na jeden z větších člunů. Doslova ji přenesli, jako by byla pírkó. Zdála se být tak drobná a štíhlá,

nehledě na to, jakou sílu a houževnatost v řece prokázala. Vítr jí čechral vlasy, které už na slunci prosychaly. Vlasy za ní jako signální vlajka. I tuhle ženu si muži odvezou. Koneckonců, myslí si, že k nim patří. Vůbec netuší, kolik tajemství před nimi skrývá.

Žena s výraznou kšticí se ohlédla a na okamžik jako by se zadívala přímo na plavce. Tentokrát to bylo o chloupek. Chvíli se zdálo, že na sebe narazí, a jen náhoda tomu chtěla, že se minuli.

Ostatně náhoda rozhoduje často. Někdy ve tvůj prospěch, někdy naopak. Za pár dní – nebo snad jen hodin – by voda Anyu vysvlékla úplně, příliv, odliv a říční proud by udělaly své a z Anyi by se stala jen další bezejmenná utonulá oběť. Kdyby se tu dnes ráno neobjevila ta žena s výraznou kšticí, Anya by pravděpodobně úplně zmizela, zatímco takhle její příběh může žít dál.

Všechno se stalo jen díky náhodě. A jednou náhodou to neskončí. Protože jestli k nim Anya promluví, najdou i ostatní.

4

Dana

„Něco mi povězte. Co taková patnáctka, která si myslí, že když otěhotní, dodá svý prašivý, státem dotovaný existenci nějaký smysl. Čí povolení k rozmnožování potřebuje? Nebo feťáčka závislá na pervitinu, která dá komukoliv, jen aby sehnala další dávku a mohla si do žíly píchnout tu sračku? Kdo *téhle* popisuje formulář, že může mít dítě?“

Dana zavřela oči, jako by tím chtěla dát najevo, že by nejraději neslyšela, co její partnerka říká. Bylo však už pozdě. Tak tedy žádné dítě. Helen měla vždycky problém s autoritami (jaká ironie, když člověk uváží, že svoji kariéru vybudovala v oboru, který na takové subordinaci vysloveně stojí) a doktoři jí leželi v žaludku snad nejvíc. Aroganci lékařského stavu komentovala vždycky pěkně od plic. Akorát, že to obvykle nedělala veřejně.

Otevřela oči a podívala se na hodinky. Nakonec hlášení v deset stihne. Mělo ji napadnout, jak to skončí. No nic, vyhazov z kliniky asistované reprodukce bude aspoň novou zkušeností.

„Není v naší moci zařídit, kdo z těch, co se pohybují na okraji společnosti, se může nebo nemůže rozmnožovat,“ odvětil

specialista, jenž byl zároveň přednostou kliniky. Na Helen je spoleh. Když je potřeba někoho nasrat, proč nezačít rovnou u toho nejvyššího. Byl to vysoký, hubený, asi šedesátiletý muž s hlubokýma, temně modrýma očima a mohutným černým obočím. Husté a poněkud delší černé vlasy mu tu a tam začínaly šedivět. Na jmenovce na dveřích stálo: Alexander Christakos.

Jeho kancelář ležela přímo nad řekou a z oken měl výhled na béžovo-bílé kamenné zdivo průčelí a kropenatě modrou střechu starého rybího tržiště Old Billingsgate. Teď z něj bylo konferenční centrum, místo pro honosné a nablýskané akce, ale kdysi dávno by byl v téhle místnosti cítit rybí zápach.

V jeho hlase zazníval jen nepatrný akcent a Dana nevěděla, kam ho zařadit. „Na tohle téma bychom si spolu mohli povídat dlouho,“ pronesl k Helen, jako by tu byli jen oni dva. „S jistotou však vím, že děti počaté z dárcovského spermatu, a zvláště pak ty, které vychovávají rodiče stejného pohlaví, se budou muset během dospívání vyrovnávat s nanejvýš palčivými otázkami. Bylo by od nás i od vás nezodpovědné tohle přehlížet.“

Po řece před Billingsgate právě projížděl velký motorový člun patřící Námořní jednotce. Uvnitř Christakos pokračoval v proslovu.

„Vyhodnocujeme spoustu aspektů,“ říkal, a dlužno mu připsat k dobru, že Helen trochu přibrzdil. „Zprvée, nakolik jste přemýšlely, jaký dopad bude mít tento druh nestandardního početí a výchovy. A potom samozřejmě...“

Tohle byla jejich první schůzka. Helen sem dorazila z Dundee, kde pracovala a většinu času se i zdržovala, aby mohly před doktora předstoupit společně. Ocitly se v čekárně s několika heterosexuálními páry. Zatímco ženy horečnatě listovaly lékařskou literaturou, jako by tajemství plodnosti mohly odhalit právě v těchto lesklých brožurkách, muži byli nervózní a nejistí a vyhýbali se očnímu kontaktu s kýmkoliv v místnosti.

„Tady vyznáváme filozofii, že rodičovství je věcí lásky, nikoliv biologie.“ Christakos byl rozhodnutý odolat argumentům výřečné lesbičky do okamžiku, než jim doporučí, aby to zkusily jinde. Dana by ho byla skoro obdivovala, kdyby zároveň nebyl příčinou jejího zármutku. Po řece spěchal další policejní člun. Nejradši by Helen přetrhla.

„Délka vztahu, zodpovědnost, trpělivost, velkorysost, dokonce i humor jsou důležité, ale na nejvyšší příčce seznamu stojí láska. Dokonce i jistá míra sobectví je přípustná. Pacienti, které zde přijímáme, touží být rodiči velice silně. Ve vašem případě je zřejmé, že paní Tullochová chce být matkou. Otázka zní, jestli to chcete i vy?“

Nechce, pomyslela si Dana, a to je ten problém. Helen dokáže prožít život bez dítěte a nikdy nebude mít pocit, že o něco přichází. Všechno tohle podstupuje jen kvůli ní. Klidně odsud vypočoduje, odevzdaně pokrčí rameny a řekne, že to aspoň zkusily. Překoná to a totéž bude očekávat od Dany, ta si ale vůbec nebyla jistá, jestli to dokáže. Netušila, jak dlouho by jejich vztah vydržel, kdyby jí Helen upřela mateřství.

„Je fakt, že o dětech jsem nikdy neuvažovala,“ připustila Helen, protože neuměla lhát. Mezitím venku po obloze zvolna plulo letadlo.

„Ale chce ho Dana.“ Ta však přemýšlela o dalších souvislostech a Helenin hlas k ní doléhal jakoby z dálky. „Já si ji chci udržet za všech okolností. A kdybych tedy měla vyslyšet váš apel na lásku, jestli bude dítě miniaturou mé partnerky, jak bych ho mohla nemilovat?“

Daně začal v kapse vibrovat mobil. Důvod, proč by ho měla ignorovat, neexistoval. No jasně, proto ten rozruch na řece. Ale jak...? No nic, co se děje, zjistí až na stanici.

Zbylí dva už, zdá se, skončili. Christakos stál a podával jim ruku. Bylo by neslušné nepodat mu ji, a koneckonců to nebyl on, na koho by měla mít pířku. Byla to Helenina chyba.

Dana vyšla z místnosti první, vydala se dlouhou chodbou a uvažovala, jestli dokáže na Helen promluvit, aniž by na ni křičela. *Tys to nemohla vydržet, co? Tys nemohla držet tu klapačku zavřenou?*

„Vlastně jsme ani neuvažovaly, jaký etnikum by bylo nejlepší, vid?“ Helen nechala Danu nastoupit do výtahu jako první.

„Cože?“

„No, vzpomínáš, jak Christakos říkal, že Indové jsou jako dárci velice vzácní? Skoro určitě žádnýho nenajdeme. Aspoň bychom se mohly snažit natrefit na nějakýho tmavovlasýho a snědýho. Chtěla bych, aby vypadalo co nejvíc jako ty.“

„Námořní jednotka vytáhla z řeky tělo,“ řekla Dana. „Zdá se, že nešlo o náhodnou smrt. Vezou ho do Wappingu. No a hádej, kdo ho našel?“

Helen se podívala na hodinky. „Budu doma kolem šestý. Hele, možná nestihnu tu událost. Nevadí ti to? Že nebudu při početí. Mám pocit, že bych tam měla být, jenže...“

Minuly recepci a prošly těžkými skleněnými dveřmi. Jen co opustily klimatizovanou budovu, zasáhlo je vedro.

„O čem to mluvíš?“ nerozuměla jí Dana. Helen vypadala elegantně skoro vždycky, ale dnes jí to zvlášť slušelo. Byla vysoká, měla sportovní postavu a dobře střižený kalhotový kostým jí tradičně padl jako ulitý. Dlouhé blond vlasy měla sepnuté do uzlu, který jí spadl téměř až na zátylek. Vzala si šperky, a dokonce si udělala make-up. Schůzka, na kterou spěchala, byla pro ni asi skutečně důležitá. Mnohem důležitější než tahle.

„Poslouchalas ho vůbec, Dano?“ Helen poodstoupila, aby nějaký úředník s platem káv mohl projít dovnitř.

„Vlastně moc ne,“ připustila. „Vypnula jsem, jen cos na něj vystartovala.“

„Jo, myslela jsem si to. No nic, teď už musím běžet, tak se aspoň na vteřinku soustřed. Menstruovat jsi začala minulý pátek, že jo? Takže tu ovulační testovací sadu musíš používat ode

dneška asi týden. Budou tě chtít objednat po prvním cyklu na kontrolu, aby se ujistili, že všechno běží, jak má.“

Helen vstoupila do silnice rovnou před černý taxík. Podala Daně velkou hnědou obálku. „Formuláře pro praktického lékaře a o zachování mlčenlivosti jsou uvnitř – je potřeba vyřídit to dneska. Je tam i návod, jak postupovat při výběru dárce. U toho bych chtěla být, protože nepřichází v úvahu, že můj syn nebo dcera budou zrzavý.“

Daně teď zasvítilo slunce přímo do obličeje. Zamrkala. „On to podepsal?“

Helen už seděla v taxíku a chystala se zabouchnout dveře. „Samozřejmě že ty pitomý papíry podepsal! My budeme rodiče k pohledání. Miluju tě.“

Dveře zaklaply a taxík vyrazil směrem k mostu. Dana si uvědomila, že vůbec netuší, kam Helen jede. Kolem své cesty nadělala spoustu tajností a byla pro ni důležitější než návštěva kliniky. Dana zůstala stát sama na ulici uprostřed Londýna s mlhavou představou, že by už měla jít, ale nedokázala myslet na nic jiného než na to, že se její život během několika uplynulých minut převrátil úplně naruby.

5

Lacey

„Jste si jistá?“ zeptal se seržant Buckle.

„Jsem.“ Lacey sledovala tři kolegy, jak přinášejí tělo, nyní už decentně uschované ve velkém černém igelitovém pytli zavřeném na zip. Pohybovali se zvolna a s vážností. Dokonce i potichu mluvili, protože si uvědomovali, že na molo za policejní stanicí ve Wappingu vidí i veřejnost.

Na konci hlavní rampy stála malá hranatá, tmavě modrá budova. Uvnitř byly pracovní pulty, sklad a velká, ale mělká, ocelová vana. Sem zamířilo každé tělo vylovené z Temže, aby tu proběhlo jakési prvotní ohledání, a pokud to bylo možné, i identifikace. Těhle nepopulární a neradostné součásti jejich práce se zúčastňoval jen ten, kdo musel. Proto bylo nanejvýš neobvyklé, že se jí Lacey ujala dobrovolně.

„Není problém sehnat někoho jiného,“ navrhl Buckle znovu.

„Stejně by mě to jednou potkalo,“ odpověděla Lacey. „A nezapomeňte, že už jsem ji viděla.“

„To,“ opravil ji Buckle. „Viděla jste to. Pohlavím si nemůžeme být jistí.“

„Vaše dodávka, seržante,“ pronesl jeden z kolegů, načež se

všichni vzdálili. Buckle pohlédl na hodinky. „Zbývá nám asi dvacet minut, než se tu objeví kriminálka. Pojdme na to, ať jim máme co říct.“

Zatímco seržant přidržoval tělo za horní část trupu, Lacey rozepínala zip. Zadržovala přitom dech, ale zápach, který se z pytle vyřinul, nebyl o nic horší než esence říční vody se stopou organické hniloby. Horní část ženského těla – a že *je* to žena, na to by dala Lacey krk – byla do značné míry už jen kostrou, ale oblast břicha a horní části stehen byla pevně ovinuta jakousi látkou. Ta zdánlivě uchránila alespoň část měkkých tkání.

Buckle měl v náprsní kapse pracovní kombinézy diktafon, do něhož začal mluvit. Uvedl datum a čas prvotního ohledání. Tělu se dostalo označení 23, což znamenalo, že letos šlo o dvacátého třetího utonulého, který byl z Temže vyloven. Lacey vzala do ruky digitální fotoaparát.

„Tělo měří 165 centimetrů a váží okolo 30 kilogramů,“ konstatoval Buckle. „S přihlédnutím k velmi pokročilé skeletonizaci, zvláště v okolí hlavy, horních končetin a horní části trupu, soudím, že se jedná o ostatky dospělého menší postavy nebo nezletilého.“ Lacey o pár kroků poodstoupila a pořídila několik celkových záběrů oběti.

„Podle velikosti kostry lze usuzovat, že nejde o dospělého muže.“ Buckle mrkl na Lacey. Ta přistoupila blíž k vaně, aby nafotila detailní záběry hlavy. Rostliny vyrůstající z oční jamky vypadaly opravdu odporně, jako by šlo o nějaký špatný sci-fi film. Chtěla to mít co nejrychleji za sebou. Vyfotografovala každou ruku zvlášť a pak pořídila řadu snímků. Postupovala od hlavy směrem dolů.

„Podle určitých znaků to vypadá, že tělo bylo do něčeho zabalené,“ pokračoval Buckle. „Od hlavy k patě do neznámé látky. Ať už bude vysvětlení této záhady jakékoliv, zdá se nanejvýš nepravděpodobné, že by mohlo jít o náhodnou smrt nebo sebevraždu. Dobrá, co tu máme dál.“

Lacey odložila fotoaparát a pomohla Buckleovi obrátit tělo. Vzádu na lebce stále držel kus tkáně s pramenem dlouhých vlasů. Rozkladné procesy na téhle straně těla nebyly v tak pokročilém stadiu, a maso na ramenou a ve spodní části zad se v jasném slunečním světle rudě lesklo.

„Tyhle partie vypadají jinak.“ Lacey se znovu chopila foťáku.

„Tělo pravděpodobně leželo na dně na zádech,“ řekl Buckle. „Pokud tam bylo bahno, pro ryby a další vodní havěť představovalo určitou překážku. I když... podívejte se.“ Ukázal na levé rameno. „Řekl bych, že je to staré jen několik dní.“

„Jak dlouho mohlo být tělo ve vodě?“ zeptala se Lacey. Buckle pracoval u Námořní jednotky několik let a za tu dobu viděl už hodně utopenců.

„Děle než měsíc, méně než rok. Ale řeknu vám, co mi přijde divný.“

„Co?“

„Že se v řece asi moc nemlelo. Pojďme odstranit tu látku, abychom si byli jistější, ale řekl bych, že kostra pořád drží pohromadě.“

„Co je tohle?“ řekla Lacey a ukázala zhruba do míst, kde se mohl nacházet pas. Buckle se sklonil blíž. „Provaz,“ konstatoval. „Pevně uvázaný v pase, pravděpodobně proto, aby držel látku.“

„Mně to připadá jako nylonová šňůra.“ Lacey přistoupila až těsně k tělu. „Což znamená, že ho nic nemohlo rozkousat. Další je kolem kotníků. Co hlava?“

„Tady nic nevidím,“ odpověděl Buckle téměř vzápětí.

„To je asi důvod, proč látka kolem pánve a nohou nepovolila,“ uvažovala Lacey. „Držela ji ta nylonová šňůra a vodní živočichové se nedokázali prokousat hlouběji.“

Zvedla hlavu a všimla si, že ji Buckle pozoruje.

„Sundáme to?“ zeptala se.

Místo odpovědi sáhl za sebe a v ruce se mu objevily mohutné nůžky. „Všechno zaznamenávejte,“ řekl. „Já se tu šňůru

pokusím nejdřív rozvázat, abychom ji nemuseli stříhat.“ Začal u kotníků, snažil se najít volný konec a uvolnit uzel. Lacey nade-psala dva sáčky na důkazní materiál a položila je na pult.

„Nevede až sem,“ konstatovala Lacey a zkoumala horní část stehén. „Ale pod tou bandáží, nebo co to je, zůstal kus oblečení.“

„A bandáž pokračuje zase tady výš, jako by to oblečení měla fixovat.“ Buckle sáhl pod tělo. „Já to tady nadzdvihnu a vy to rozmotáte.“

Lacey už uvolnila skoro metr šňůry, když jí něco ostrého a studeného štrejchlo o ruku. Uskočila. „Proboha, uvnitř něco bylo.“

I Buckle sebou trhl, ale vzápětí z nich napětí opadlo. Spatřili malé živočichy, kteří vylézali z těla. Lacey je vyrušila a oni se teď snažili vyškrábat po ocelových bocích vany na svobodu.

„Říční krabi,“ odtušil Buckle. „Žije jich tam spousta.“

Lacey přikývla. Čínští říční krabi, kteří mohou dorůstat velikosti lidské dlaně, se ve Velké Británii objevili poprvé ve třicátých letech minulého století, když sem byli zavlečeni na obchodních lodích. Protože měli málo přirozených nepřátel, rychle se rozšířili a mezi původními obyvateli řeky, ale i na březích a infrastruktuře přístavů způsobili doslova katastrofu. Jejich typickým znakem jsou mohutná a nebezpečná klepeta a neustálý pohyb, kterým se při odlivu pachtí po říčním dně.

Od té doby, co Lacey bydlí a pracuje na řece, jich viděla už desítky. To, že je přilákala zahnívající tkáň, bylo také pochopitelné. Jak se ale strachali po vaně – napočítala jich šest –, to bylo opravdu odporné.

6

Nadia

Řeka jí naháněla strach. I tady, vysoko nad městem, Nadiu znervózňovala. Řeky, které znala, vypadaly úplně jinak než tahle. V krajině, odkud pocházela, byly mělké a rychlé, průzračné jako křišťál a studené jako noc. Hnaly se přes kameny, prodíraly rákosím, zurčely, třpytily se ve slunci a v noci házely jiskřivé odlesky jako jasné hvězdy na temné obloze. Tahle řeka byla mohutná: hnědá jako stará krev a nepředstavitelně hluboká.

Dívala se dalekohledem příliš dlouho. Poodstoupila od něj, aby si oči mohly odpočinout. Zavřela je, ale přesto ji pálily. Byločasné ráno, vítr jí čečral vlasy a ovíval tvář. Představovala si, že je doma.

Doma, odkud musela utéct do kopců, když krutosti ve válkou rozvrácené zemi přesáhly únosnou mez. Na úbočích svíraných po většinu roku mrazivou zimou ležel sníh. Vzduch, který dýchala, byl řezavě chladný, ale čistý, bez kouře a prachu. Nalhávala si, že zvuky a výkřiky, které narušovaly posvátné ticho, jsou příliš daleko.

Tady, na druhém konci světa, na ni doléhal stesk, a aby našla trochu čerstvého povětří a klidu, musela vylézt až sem, do

letitého rozlehlého parku. Ale ani tady nedokázala uniknout všudypřítomné řece. Dalekohledy instalované na vyhlídkových místech byly namířeny právě na ni. Ten mohutný nelítostný tok si na ni dělal zálusk, převaloval ji v ústech, jako by ji ochutnával, než ji definitivně spolkně. Sice ji na poslední chvíli vyplivl, ale Nadia si připadala jako kotě vytažené ze psí tlamy.

Kdysi dávno jí matka vyprávěla příběh o velké hladové řece. V tom příběhu si řeka pamatovala všechny, kdo do ní kdy vstoupili. Jakmile tě jednou ucítla, už na tebe nezapomněla. Označila si tě, a jak život ubíhal, její touha po tobě narůstala. A i když jsi dělala cokoli, aby ses jí vyhnula, jednoho dne tě stejně pozřela a ze své moci už nepustila.

Oči už Nadiu nepálily, a tak se znovu sklonila k dalekohledu. Viděla jen jeden policejní člun. Ještě před půl hodinou jich tam bylo několik, modrý trup a bílá paluba jsou nezaměnitelné. Vytvořily kruh a zaujaly pozici, aby odolávaly proudu. Poznali by je i lidé, kteří na ně nikdy nevstoupili, nikdy je nevytahovali z ledových vod jako rybu, které došly síly. Ji tehdy v noci před řekou zachránily.

Řeka na ni ale nezapomněla. Promlouvala k ní z temnot, Nadiiny sny se měnily v noční můry, během nichž ji zaplavovala voda, všude kolem ní se vznášely vodní řasy a bahno, lepily se na ni a táhly ji dolů. Řeka jí říkala, že se jí už nikdy nezbaví, že pro ni jednoho dne stejně přijde a příště že nevyvázne.

Lacey

„Vidím, že se vám trable nevyhýbaly dlouho.“

Lacey sebou trhla. Byli s Bucklem tak zabraní do řešení záhady se šňůrou omotanou kolem těla oběti, že si ani jeden z nich nevšiml dvojice mužů, která k nim po přístavním molu přicházela. Detektiv seržant Neil Anderson a detektiv konstábl Pete Stenning patřili k Lewishamskému zvláštnímu vyšetřovacímu týmu. V uniformě ji viděli poprvé.

Andersonovi se opasek poněkud zařezával do břicha. Podle všeho trochu přibral, a to nikdy nebyl štíhlý jako proutek. Bylo mu pětáctýřicet, měl řídnoucí rezavé vlasy, nevýraznou bradu a růžové tvářičky. Patřil k těm policistům, na nichž každodenní pracovní stres zanechává stopy. Naopak Stenning vypadal dobře. Byl vysoký, přibližně stejně starý jako Lacey, a podle všeho v dobré kondici. Tmavé vlnité vlasy měl nagelované a už z dálky voněl kořeněnou kolínskou nebo vodou po holení.

V březnu se Lacey rozhodovala, jestli by neměla od policie nadobro odejít. Nakonec přijala nabídku zůstat, ale udělala neobvyklé rozhodnutí. Namísto slibné kariéry na postu detektiva

a okamžitého povýšení do hodnosti seržantky se vrátila do řad uniformovaných policistů. Někteří kolegové včetně Andersona a Stenninga se jí to snažili rozmluvit. Tvrdili, že neobyčejná trojnásobná smůla, která ji během vyšetřování složitých, rychle po sobě jdoucích případů pokaždé málem stála život, byla mimořádná a že se jí nic podobného znovu přihodit nemůže. A že jí bude mezi řadovými policisty škoda. A že se unudí k smrti. Přesto své rozhodnutí nezměnila.

Teď neprahla po ničem jiném než předcházet trestným činům a přestupkům – hlídkovat na řece, kontrolovat plavidla a kapitánské průkazy, nabádat opilé a neukázněné, že řeka možná vypadá neškodně, ale ve skutečnosti tak nevinná není, a dokonce pomáhat lidem z vody. Řešení závažnějších zločinů chtěla přenechat těm, kteří na to stále ještě měli žaludek.

Je zajímavé, jak se může míchat radost s nelibostí, když po čase spatříte staré známé. Tyhle dva by skoro mohla považovat za kamarády. Skoro, protože Lacey Flintová ve skutečnosti žádné opravdové kamarády neměla. „Dobré ráno, seržante.“ Napřímila se a přiměla se k úsměvu. „Zdravím, Pete.“

Anderson k ní nemotorně vykročil, jako by ji chtěl obejmout, jenže pak si uvědomil, že její kombinéza není jen mokrá, ale nese také stopy rozkládající se tkáň. Místo toho na ni tedy jen mávl. Stenning se usmál a poslal jí vzduchem polibek.

Když se pozdravili i s Bucklem, obrátil se Anderson opět k Lacey. „Jste v pohodě?“

„Naprosto, seržante,“ ubezpečila ho hned.

„Tak co tu pro nás máte?“

Lacey nejprve ze slušnosti pohlédla na Bucklea, ten však přikývl a nechal ji odpovídat.

„Tělo bylo objeveno v řece dnes ráno před šestou,“ začala. „Našla jsem ho já, pokud by to někoho zajímalo. Bylo zachycené u starého přístavišního mola u jižního břehu, kousek nad Deptford Creekem. Nejzajímavější je, že bylo původně od hlavy

až k patě zabalené do nějaké látky, kterou seržant Buckle ukládá tady do sáčku. Je toho pořádný kus. Zhruba odpovídá celému prostěradlu, a pak tu máme ještě několik metrů užších pruhů z téže látky. Ty jsou asi dvacet centimetrů široké, bavlněné, docela hustě tkané. Oba okraje jsou ručně obšité, takže se nejedná jen o nějaké staré, na pruhy natrhané prostěradlo.“

„Žena, nebo muž?“ zeptal se Anderson. „Mladý? Starý? Ve vodě se ocitl živý, nebo mrtvý?“

Buckle odložil sáček na důkazy, do něhož cpal látku. „V tomhle ohledu toho moc nevíme. Nezbylo nic, z čeho sejmout otisky prstů, žádné identifikační znaky ani doklady. Podle velikosti kostry a zachovalého pramenu dlouhých vlasů se nabízí, že je to žena. Ale nemůžu vyloučit ani možnost, že jde například o mladého příslušníka sikhské menšiny.“

„Do vody ji někdo hodil až po smrti,“ řekla Lacey. „Ten pohřební rubáš, nebo jak to nazvat, byl kolem těla omotaný na prosto precizně. Až půjdeme dovnitř, můžeme vám ukázat fotky. V případě oběti bojující o život by taková přesnost nebyla možná.“

Buckle se zamračil, ale Laceyinu vytrvalou představu, že šlo o ženu, nijak nekomentoval. „Na látce jsme také nenalezli žádné krvavé skvrny. Je na pohled bezbarvá, ale o to se postarala říční voda a bahno.“

„To je dobrý postřeh,“ řekl Buckle. „A také to, že rozkladné procesy jsou sice v pokročilém stadiu, ale kostra zůstala intaktní. U utonulého zmítaného říčním proudem by to bylo zcela nepravděpodobné.“

„Příliv a odliv by jím smýkal, takže tělo by se potlouklo o tvrdé předměty, že?“ ujišťoval se Stenning.

„Zásadně by ho poškodily,“ souhlasil Buckle. „A taky nesmíme zapomenout na lodní šrouby. Po týdnu ve vodě už prakticky nelze vytáhnout utonulého vcelku.“

„Byla zatížena,“ řekla Lacey. „Nějak se z toho uvolnila, ale

látka se zachytila za molo. Odhaduju, že se to muselo stát někdy během noci, protože jinak by si jí někdo všiml už včera večer.“

„A jaký pro to máte důkaz?“ zeptal se Buckle, který se teď tvářil pochybovačně. Stejně jako ostatní. No, aspoň je vidět, že ještě nezapomněla přemýšlet jako detektiv.

„Ty zátěže držely nylonové šňůry, které má omotané kolem pasu a kotníků,“ pokračovala Lacey. „Syntetický materiál vybral vrah proto, že ho nic nerozžvýká a nepřekouše. Neměli jsme ji najít.“

„Je to opravdu tak?“ ozval se nový hlas.

Všichni se otočili a spatřili štíhlou mladou ženu ve světle zeleném kalhotovém kostýmu, která k nim mezitím potichu přišla po molu. S jejími černými, po ramena dlouhými vlasy si pohrával vánek. „Zdravím, Lacey,“ pronesla inspektorka Dana Tullochová.

„Dobré ráno,“ odpověděla Lacey a sledovala, jak se její bývalá šéfka dívá na tělo a pak znovu na ni.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Tullochová.

„Naprosto,“ vyhrkla Lacey a hned zapochybovala, jestli se neunáhlila a nevyznělo to až moc neohroženě a tím pádem nepřesvědčivě.

„Už jste se do toho pustili, Scotte?“ Anderson, jak si Lacey stačila všimnout, těkal očima z jedné ženy na druhou a vypadal nervózně. Nikoliv bezdůvodně. Když viděl svoji šéfku a Lacey pohromadě naposledy, musel je od sebe téměř odtrhnout.

Buckle zvedl ruce v gestu naznačujícím, že *se případu vzdává*, načež se obrátil k Lacey. „Musíte se dostat domů. Podívám se, jestli není volný nějaký člun, který by vás tam hodil. Příliv je pořád dost vysoký.“

„Když už jste tu,“ začala Tullochová a věnovala Lacey přesně odměřený úsměv, který jí naháněl hrůzu, „byla bych ráda, kdybyste se s námi vydala na patologii.“

Lacey se podívala na Buckleyho a pak zpět na Tullochovou.
„Já?“

„Ano. Chci zjistit, co přesně jste dnes ráno u řeky dělala.
Půjdeme?“

8

Pari

Hlava ji teď bolívala ještě víc. Dnes ráno byla bolest tak hrozná, že ji vzbudila už před svítáním. Ležela s očima zavřenýma a čekala, jestli se jí z bolestivého tepání udělá nevolno, nebo jestli trochu neodezní, aby mohla vstát z postele. Raději se ani nehýbala.

Okno bylo otevřené. Nikdy ho nezavírala. Jednak proto, že pocít, že je tu uvězněná, byl skoro nesnesitelný, a částečně proto, že vánek jí dovnitř přinášel různé vůně – rozpálený olej, pomeranče a kardamom, nebo jen pečené jehněčí –, které jí připomínaly domov.

Pootevřeným oknem k ní doléhaly zvuky z řeky. Motory silných člunů, povely nesoucí se přes vodu, chechtání racků, kteří jako by se domáhali vysvětlení, co to má všechno znamenat.

Pari se nadzdvihla a posadila se na posteli. Ačkoliv nebyla nijak vysoká, natáhla se a vstrčila obličej do malé škvíry, jež dělila její místnost od okolního světa.

Časné ranní slunce dopadalo na protější okna za úzkým pruhem vody, ale dosahovalo jen k horním patrům. Potok, který

tekl pod domem, byl příliš hluboko, než aby na jeho hladinu zasvítily sluneční paprsky. Ale nižší okna fungovala jako tmavá zrcadla a v jednom z nich vídala odraz života na řece.

Člun s modrým trupem a bílou kabinou stál na místě. Policejní člun.

Tady jsem! Pomozte mi!

Byla to pouze v duchu vyřčená slova. Cizí policie jí nepomůže. Nepomohla jí ani ta v její vlastní zemi, tak proč by měla tahle? Naposledy se nadechla čerstvého vzduchu a vrátila se zpět do místnosti, která ji zpočátku vítala tak radostně, jako by byla příslibem lepšího života. Teď uvažovala, jestli v ní nakonec taky neumře.

9

Dana

„Ty blbci z Wappingu se mi zase šťourali v těle?“ Patolog štrádoval po místnosti s nedojedeným vaječným sendvičem v jedné ruce a dioptrickými brýlemi s červenými obroučkami ve druhé. Byl to vysoký, urostlý, téměř padesátiletý muž s hustou prošedivělou kšticí a pronikavě modrýma očima.

„Co plave, je naše,“ řekla Lacey. „Ráda vás zase vidím, doktore Kaytesi. Nové brýle?“

Dana sledovala, jak se Mike Kaytes na Lacey dívá. Pak zastrčil brýle do kapsy pracovního oděvu. „Asi bych měl být rád, že jste mi pro změnu doručila někoho vcelku.“

Dana chvíli nechápala, jak to myslí. Pak si ale uvědomila, že si Kaytes podle všeho na Lacey pamatuje. Vloni v létě řešili případ, kdy po něm chtěli, aby zkoumal části lidských těl roztroušených po celém Londýně. Ovšemže si ji pamatuje. Copak na Lacey může někdo zapomenout?

Většina žen neviděla, že Lacey Flintová má jakýsi skrytý sex-appeal. Místo toho v ní spatřovaly jen průměrně vysokou ženu, která sportovní postavu skrývá v plandavém a nenápadném

oblečení a málokdy nosí make-up, snad aby neupozorňovala na svůj dokonalý obličej, jehož pravidelné rysy ještě podtrhovaly dlouhé rovné vlasy, buď rozpuštěné, nebo sčesané dozadu a stažené do ohonu. Z nějakého důvodu, kterému Dana Tullochová zatím nerozuměla, nechtěla být Lacey Flintová vidět. Alespoň u žen její taktika zabírala.

„Tahle není vcelku,“ řekla Lacey a ukazovala na tělo v černém vaku. „Většina tkání je pryč.“

Kaytes se zakousl do vajíčkového sendviče a Dana sledovala, jak z něj málem ukápl polotekutý žloutek. Na druhou stranu zdejší kanálky spláchly z podlahy už mnohem horší věci.

„No nic, nebudu se pouštět do disputace s takovými experty,“ zamumlal. „Můžete odstranit ten igelit, děvčata?“

Dvě asistentky, ani jedné nebylo méně než čtyřicet, už čekaly uprostřed místnosti u vaku na mrtvolu. Společnými silami ho rozepnuly a vytáhly zpod těla. Jedna rozsvítila silný reflektor umístěný těsně nad hlavami. Druhá zapnula odsavač, který bude po celou dobu pitvy nenasytně, i když tlumeně hučet.

Místnost zaplnil pach Temže. Už úplně zbavena Iněných pruhů látky, které Dana viděla dosud jen na fotografiích, jí postava připadala skutečně drobná. Hlava a horní část trupu byly už opravdu pouhou kostrou, trochu tkáně zůstalo jen na dolních partiích.

„Slyšel jsem, že jste to našla vy,“ mluvil Kaytes opět pouze k Lacey. „Teď pracujete u říční policie, že?“

„Kdyby vás slyšel David Cook, že jeho jednotce říkáte říční policie, byl byste dalším adeptem na pitvu vy,“ pronesla Dana a postoupila o krok vpřed, aby upozornila na svou přítomnost. „Jsem vrchní vyšetřovatelka, detektiv inspektorka Dana Tullochová. Tohle jsou detektiv seržant Anderson a detektiv konstábl Stenning.“

Nepředpokládala, že se omluví. Na to už znala Kaytese dost dlouho.

„No jo, no jo. Můžete mi to chvilku podržet, než si nasadím roušku?“ řekl a podával jí nakousnutý vajíčkový sendvič.

„Jsem vegetariánka,“ poznamenala.

Zatvářil se dotčeně. „To je vejce. Ach jo, tak to podrž ty, Jackie.“

Asistentka zvedla ruce v rukavicích. „Už na tom mám saj-rajt, šéfe.“

S odevzdaným výrazem, jímž dával najevo, jaké neschopnosti musí čelit, nacpal Kaytes zbytek sendviče do úst a otočil se ke skříni. Z krabičky vytáhl jednorázovou roušku.

„Jak chcete jíst, když budete mít roušku?“ divila se Dana. Kaytes se obrátil a zuřivě žvýkal. Sendvič zmizel. Nasadil si roušku a přistoupil k tělu. „Domnívám se, že bude lepší, když mi rovnou řeknete, co jste s tím v té vaší boudě dělali, než jste zavolali skutečné odborníky.“

„Vyfotografovali a změřili jsme tělo,“ odpověděla Lacey. „Pokusili jsme se sejmout otisky prstů, ale nepochodili jsme, protože na rukou absentuje kůže. Sundali jsme pruhy plátna připomínající pohřební rubáš. Uložili jsme je do sáčku na důkazy a odeslali. Osvobodili jsme pár živočichů, kteří se s tělem svezli, pár jsme si jich ovšem nechali na prozkoumání. No a pak nás už nic nenapadlo, tak jsme se v tom aspoň trochu pošťourali.“

„Lacey,“ pronesla Dana varovně.

Patolog obcházel tělo ze všech stran. „Tak co ode mne chcete?“

„Jméno oběti, způsob a příčinu smrti, dobu, kterou tělo strávilo ve vodě, a podloženou teorii, jak ona, nebo on skončil v Temži zabalený jako vánoční dáreček.“ Dana se usmála.

Kaytes se dál pomalu a rozvážně zaobíral tělem. „Pravděpodobně žena,“ řekl, „soudě podle výšky, délky kostí, tvaru hlavy a zbytku dlouhých vlasů, které vidíme. Žádné genitálie, ale ty ve vodě často vezmou za své jako první. V oblasti břicha jsou dosud poměrně rozsáhle zachovalé měkké tkáně, ale jistotu

budeme mít, teprve až použijeme rentgen a prozkoumáme pánev. Podle všeho dospělá, ale nemohu vyloučit ani vyvinutého adolescenta.“

Sklonil se, aby byl blíž, a prstem v gumové rukavici sáhl mrtvole do úst. Aniž by o to musel výslovně žádat, jedna z asistentek mu podala peán a malou baterku. „Teď už vím,“ řekl po několika vteřinách, „že zuby moudrosti jsou prořezané, což naznačuje, že jde o jedince rozhodně staršího osmnácti let. Jakmile odstraníme tkáň, budeme moci prozkoumat dlouhé kosti. Pokud zjistíme, že už ukončily růst, pak bych se domníval, že jde o někoho zhruba pětadvacetiletého. Poté, až prohlédneme sterna, náš odhad ještě zpřesníme. Ovšem byl bych překvapený, kdyby šlo o člověka středního věku. Kosti jsou v dost dobrém stavu.“ „Co rasa?“ zeptala se Dana.

„To je složitější,“ připustil Kaytes. „I kdybych měl víc času. V zásadě existují tři lidské typy rozeznatelné podle kosterní stavby – europoidní, mongoloidní a negroidní –, takže nanejvýš můžu určit jednu z těchto tří ras. A to jen za předpokladu, že se v tomto případě jedná o čistokrevného jedince – odpusťte, že to zní trochu kynologicky. U rasově smíšených jedinců je to docela problém.“

„A první dojem?“ zeptala se Dana.

„Podlouhlá oválná lebka, trojúhelníkovité oční jamky a protáhlý nos napovídají, že by mohlo jít o bělocha,“ odpověděl Kaytes. „Na druhou stranu ve srovnání s trupem disproportionálně krátké horní i dolní končetiny by mohly naznačovat nějaké mongoloidní geny. Tohle je ale zajímavé.“

Díval se na předloktí. „Tady vidím hodně silnou kost, pokud by se mělo jednat o ženu. Je docela mohutná. Pravděpodobně to svědčí o manuální práci.“

„Nebo o pravidelných návštěvách posilovny,“ podotkla Lacey.

„V tom se mýlíte, říční policistko. Dobře jsem se podíval na její zuby a všiml si několika extrakcí. Což ukazuje jen na nej-

základnější zubní péči. Neviděl jsem žádné výplně. Zato byly trochu křivé, a to by ortodontista jistě spravil. Nemyslím si, že naše mrtvá byla zámožná. A nemyslím si, že měla přístup být jen k tomu málu, co už pár desítek let náš národní zdravotní systém poskytuje. Tipoval bych zemi třetího světa. Imigrantku.“

„Bělošku a imigrantku?“ ujasňovala si Dana a napadlo ji, že to není velká výhra. Europoidní rasa tvoří velkou část světové populace.

Kaytes nachýlil hlavu ke straně. „Rentgen nám prozradí, jestli má lehce prohnutou stehenní kost, což by také ukazovalo na bílou rasu. Dost charakteristické jsou ale vlasy. Mohu?“ Přistoupil až těsně k Daně, a než se nadála, ucítila ostré štipnutí. Vzápětí už Kaytes držel mezi prsty její vlas a nastavoval ho do světla.

„Skvělá ukázka asijského vlasu,“ řekl, „ačkoliv se domnívám, že jste rasově smíšeného původu, že mám pravdu? Přesto se ale podívejte, jak je dokonale rovný. Zcela černý. Ale docela jemný, což ukazuje na evropský vliv. Teď říční policistka...“ Podíval se významně na Lacey.

„Udělám to sama.“ Vlasy sepnuté do ohonu jí dosahovaly až k lopatkám. Sáhla si za záda a za chvíli držela v ruce požadovaný exemplář.

„Pojďte s ním na světlo.“

Všichni se shromáždili okolo Kaytese u pitevního stolu, na nějž doktor položil arch bílého papíru s oběma vlasy. Namířil na ně silnou lampu. Pak vytáhl zvětšovací sklo.

„Max, mohla bys?“ vyzval druhou asistentku k blíže neurčenému úkonu. Ta vzala do ruky pinzetu a z temene mrtvé ženy vytrhla dlouhý vlas. Pak ho položila na papír mezi Danin a Laceyin.

„Dobře, takže co vidíme?“ pobízel je Kaytes.

„Laceyin vlas je jemnější,“ ozval se Anderson, „než šéfčin. Laceyin vypadá taky trochu vlnitější.“

„Klasická anglosaská tmavá blondýna,“ souhlasil Kaytes. „Danin je naopak rovný a černý, který by člověk očekával u ženy s asijskými předky. Ale tahle naše drahá přítelkyně má vlasy mnohem hrubší, delší a silnější než ostatní. Napadá mě Střední východ, indický poloostrov, snad dokonce určité oblasti východní Evropy. Pravděpodobně nikoliv Orient. Pořád mi připadá jako imigrantka. No nic, teď příčina smrti.“

Všichni sledovali Kaytese. Stáli okolo pitevního stolu.

„Způsob, jakým byla žena pečlivě zafačovaná, napovídá, že v době, kdy byla vhozena do vody, byla už mrtvá,“ řekla Lacey. „Jakýkoliv zápas by měl za následek, že by se z ní látka svezla.“

„Pravděpodobně,“ přikývl Kaytes. „Ačkoliv mohla být zdrogovaná nebo v bezvědomí.“

„Vypadá to, že z plic nic nezůstalo,“ pokračovala Lacey. „Což znamená, že bude těžké říct, jestli se utopila, že?“

„To je těžké určit, i když jsou obě plíce naprosto zachovalé.“ Kaytes se obrátil k Daně. „Předpokládám, že budete chtít kompletní toxikologický rozbor.“

„Nepoznamenaná obsah toxinů v těle tak dlouhá doba ve vodě?“ zeptala se Lacey.

Kaytes se zatvářil, jako by o tom přemýšlel. Ale bylo taky docela možné, že jen lovil kus vajíčka uvízlý mezi zuby. „Rozkladné procesy mají tendenci probíhat ve vodě pomaleji. Pokud byla otrávena, zdrogována nebo zpitá do nemoty, měli bychom to umět zjistit.“

„A pokud se nic takového nepotvrdí?“ zeptala se Dana.

Kaytes pokrčil rameny, jako by chtěl dát najevo, že tohle ho už nezajímá.

„Pokud se nic takového nepotvrdí,“ řekl, „tak jste v pytlí.“

10

Lacey

O čtyřicet minut později už byli zpátky ve Wappingu. „Takže tu máme mladou ženu, pravděpodobně dvacetiletou nebo trochu starší, přesnější odhad věku budeme znát, až povaří její kosti, kdybych měla citovat našeho přítelíčka z Horseferry Road.“ Tullochová zvedla hlavu od laptopu a pohlédla nejprve na dva muže, kteří seděli na druhé straně stolu, a pak na Lacey, kutící něco v malé kuchyňce. „Mám ten pocit jenom já, nebo je Kaytes pokaždé o trochu protivnější?“

„Je to jenom hra,“ řekl Anderson. „Kluci z Lewishamu se vsadili, kdo z nich mu jednu vrazí jako první.“

„No tak to si můžou vsadit rovnou na mě.“ Tullochová si mnula zátylek. „Lacey se laskavě ujme prověření databáze pohřešovaných osob a bude se soustřeďovat na mladé ženy, jejichž zmizení bylo ohlášeno v okolí řeky během posledních dvou let.“

„Co vám můžu nabídnout?“ ozvala se Lacey. „Kávu?“

„Máte nějakou bez kofeinu?“

Lacey vzala do ruky balíček mleté kávy a podívala se na datum doporučené spotřeby. „Pokud se obsah kofeinu snižuje se

stářím kafe, tak ji asi máme. Myslím, že tohle je ještě ze zásob, které vypadly z nějakého nákladního člunu v devadesátých letech. Čaj je trochu čerstvější. Nebo pomerančový džus.“

„Fresh?“

Lacey zatřásla malou lahvičkou s tekutinou pomerančové barvy. Skrz tlustou skleněnou stěnu sledovala, jak se ze dna zvedl sediment a zavířil obsahem. „Nejsem si jistá, jestli tohle někdy vidělo pomeranč. Vodu?“

„Pitnou, nebo přímo z řeky?“

„Z horského pramene,“ odpověděla Lacey. „Ve skladu máme tři bedýnky. Radši nepátráme po tom, odkud se tu vzaly.“

Tullochová vzdychla. „Voda bude nejlepší, děkuju. Pojďme se teď pár minut soustředit, než necháme Lacey, aby si uživala nového života sběračky plážových odpadků. Vzhledem k pokročilému stupni rozkladu měkkých tkání možná příčinu smrti nikdy nezjistíme.“

„Napadlo někoho z vás, že by mohlo jít o vraždu ze cti?“ zeptala se Lacey, když jim nesla nápoje.

Anderson zvedl hlavu od poznámek. „Proboha, to snad ne.“

V tomhle ohledu byli všichni zajedno. Vraždy ze cti měly pověst nejhůře řešitelných zločinů; obvykle proto, že rodiny a často celé komunity sdílely slib mlčení.

„V tuhle chvíli nemůžeme vyloučit nic,“ připustila Tullochová. „No a teď chci slyšet to, s čím se nám Lacey ještě nesvěřila. Jak se to dnes ráno celé seběhlo?“

Lacey, která právě podávala šálek Stenningovi, se zarazila uprostřed pohybu. „Prosím?“

Tullochová se nenechala vyvést z míry. „Nechci vám brát iluze, Lacey, ale nejste ani z poloviny tak dobrá lhářka, jak si myslíte.“

„Že ne?“ Co se to děje? Kdysi přece bývala ve lhaní mistr.

„Ne, vždycky se celá takhle našťafujete, vystrčíte bradu a díváte se upřeně před sebe,“ odpověděla Tullochová.

„A bubnujete prsty do čehokoliv tvrdého, co máte po ruce,“ přidal se Stenning. „Do stolu, pracovního pultu, dokonce i do stehů.“

„A chvěje se vám chřípí,“ dodal Anderson.

Lacey zakroutila hlavou. „S vámi si člověk užije legrace.“

„Jsme detektivové každým coulem.“ Stenning zvedl šálek. „A mohla jste být jednou z nás, kdybyste se na nás nevykašlala a nešla k dopravákům. Proboha, tohle je kafe, nebo instantní omáčka?“

„Zjistím to,“ řekla Lacey a zaplula do kuchyňky, aby jí neviděli do tváře.

„Nikdy bych nevěřil, že uvidím Lacey Flintovou u pochůzkářů,“ řekl Anderson.

„Nechme Laceyino umění lhát prozatím stranou,“ přerušila je Tullochová, „protože ani jeden z vás neví, co jsem se dozvěděla přímo od šéfinpektora Cooka. A sice, že dvě nylonové šňůry, o nichž předpokládáme, že měly za úkol držet závaží na dně řeky, se jen tak nerozvázaly. Velice nedávno byly nějakým ostrým nástrojem přeríznuty.“

Všichni o nové zprávě chvíli přemýšleli. Tělo tedy nevyplavalo na říční hladinu náhodně. Někdo ho uvolnil.

„No vida,“ ozval se Anderson.

„No tak, Lacey, ven s tím.“

Existoval nějaký důvod, proč to tajit? Jakmile se Tullochová jednou zakousne, už nepustí, a proto je to jen otázka času. „Co když vám řeknu, že to s případem vůbec nesouvisí?“ zkusila to.

„Ještě žádný případ neexistuje, máme jen tělo. Ale přesto to chceme vědět.“

Bude lepší to vybalit. „Plavala jsem.“

„Cože jste dělala?“

„Plavala. Znáte to, jedno tempo, druhý tempo...“

„V Temži?“ nevěřil svým uším Anderson.

„Nic ve zlém, seržante, ale mám dojem, že...“

„Víte, co všechno můžete v řece chytit?“ nechápala Tullochová.

„Vzpomínáte na toho komika, jakže se jmenoval? Williams?“ ozval se Stenning. „Plaval od pramene až k ústí Temže. Z charitativních důvodů. Po dvou dnech měl spoustu nehez-
kých následků.“

„Nepolykám to,“ odsekla Lacey a její pohled ztvrdl.

Anderson se rozvalil na židli, pusou od ucha k uchu. „No a plavete v neoprenu, bikinách, nebo v červených plavkách ve stylu Pobřežní hlídky?“

„Nepatříčné narážky, seržante.“ Lacey se vrátila pro nádoby, aby ho odnesla do dřezu.

„Lacey, to je absurdní,“ ozvala se opět Tullochová. „Neumím si představit nic nebezpečnějšího a nezodpovědnějšího. Kdo by to měl vědět lépe než vy?“

„Ano, mami,“ zamumlala Lacey, už zase zády k ostatním.

„Jak jste mi to teď řekla?“ zvýšila Tullochová hlas.

„Řekla jsem ano, madam.“

„Ne, to jste neřekla. Řekla jste *mami*.“

„Promiňte, nechtěla jsem se vás dotknout.“

„No, na to jsem docela zvyklá. Ale teď vážně, to chodíte plavat sama?“

„Obvykle se mnou někdo plave, ale teď je zrovna nějak nemocný.“

„No to se nedivím. Cože to chytil? Lepru?“

Lacey se k nim obrátila čelem. „Kousek odsud je kabaret. Můžu zjistit, jestli by o vaše vystoupení neměli zájem. Ať tak nebo tak, nic to nemění na faktu, co se dneska ráno stalo. Když to ale řeknete veliteli Cookovi, budu mít vážný problémy.“

Tullochová vypadala ustaraně. „Tady nejde jen o tohle, Lacey. Odkdy a jak často v řece plavete?“

„Teprve od doby, co bydlím na lodi, a jen když je teplo. Hodně brzo ráno nebo v podvečer, když je provoz na řece malý. A jen

když kulminuje příliv. V jeho průběhu nebo za odlivu neplavu, protože proud je moc silný a není to bezpečné.“ Lacey pohlédla jednomu po druhém do očí. „Ten, kdo řeku nezná, nevidí žádné zákonitosti. Její chování mu připadá úplně nahodilé.“

„Ale někdo, kdo ji zná, dokáže naopak předvídat dokonale.“

Anderson se poškrábal za uchem. „Počkejte, vy si myslíte, že někdo to tělo narafičil, aby ho Lacey našla?“

Lacey se posadila na volnou židli.

„Bylo tělo ke kůlu přivázané, nebo se tam jenom nějak namotalo?“ zeptal se Stenning.

„Námořní jednotka pořídila fotografie,“ řekla Tullochová. „Slíbili, že mi je během dneška pošlou. Z nich bychom se měli dozvědět, jak bylo připevněné.“

„Z nich se nic nového nedozvíte,“ rozhodla Lacey rukama odevzdaně. „To já jsem to viděla. Potopila jsem se. Nebyla přivázaná lodní lanem nebo na ambulanční uzel. Na druhou stranu to vypadalo docela festovně. V podstatě neumím říct, jak přesně to bylo.“

„Plavete vždycky po stejné trase?“ zeptala se Tullochová.

Lacey přikývla. „Obvykle plaveme až skoro ke Greenland Pier. Ale obracíme se o několik metrů dřív, protože tam už je to docela frekventované i brzo ráno. Takže se otočíme u zavřených vrat do přístaviště South Dock Marina a plaveme zpátky.“

„Když jste našla tělo, plavala jste teprve tam, nebo už zpátky?“

„Zpátky.“ Teď si to Lacey teprve uvědomila. „Když jsem plavala nahoru, nebylo tam. Byla bych ho viděla. Do háje, bylo tam na mě nastražený, že jo?“

Ve tváři Tullochové se mihl náznak znepokojení. „To nemůžeme vědět. Ale v tomhle okamžiku bych byla mnohem klidnější, kdybyste si pro své ranní kondiční tréninky našla nějaký bazén.“

11

Lacey

„Jste v kanalizaci poprvé?“ zeptal se seržant Wilson, když se přiblížili ke vpusti do kanalizační stoky.

„Dneska je holt den plný nových zážitků, seržante,“ odpověděla Lacey.

Ještě než k vpusti dorazili, Lacey pohlédla na muže středního věku s řídnoucími rezavými vlasy, který kormidloval malý člun. Fred Wilson sloužil u Námořní jednotky už dobrých dvacet let a byl to právě on, kdo před necelým rokem vytáhl Lacey z řeky – a byl to také on, kdo ji tam zas málem hodil, jak ho svým skokem do vody našťvala. V duchu o něm Lacey vždycky uvažovala jako o strýčku Fredovi, protože tak o něm mluvil člověk, který jí ho poprvé představil a jehož příbuzný to opravdu byl. Jednoho dne se bude muset odvážit začít mu tak říkat i veřejně.

V loďce byl ještě konstábl Finn Turner, asi pětadvacetiletý, sto devadesát pět centimetrů vysoký muž s úzkou tváří a štíhlou postavou, jehož od ideálu mužské krásy dělil jen pověstný chloupek.

Lacey se musela chytit provazového úchopu, protože s člu-

nem smýkla vlna. V těchhle malých plavidlech si vždycky připadala jako v pračce. Navíc jí bylo horko. Neoprenové obleky, které museli při operacích ve vodě příslušníci Námořní jednotky nosit, byly navrženy, aby udržovaly tělesné teplo a policisté neprochladli. Nad vodou, a navíc v horkých dnech se v nich ale doslova škvařili.

„Netrpíte klaustrofobií?“ Wilsonovi stékal po spáncích pot a ve tváři byl ještě brunátnější než obvykle. Jako dítě byl určitě hrozně pihovatý, v pětapadesáti mu ale pihy už do značné míry vybledly.

Přes Turnerovo rameno Lacey viděla otvor v nábrežní zdi a pocítila lehké vzrušení. „Cítím v kostech, že něco objevíme,“ řekla.

Wilson zvýšil otáčky, zabočil sevřeným obloukem ke zdi a všichni tři vjeli do úzkého tunelu, který se táhne pod celým Londýnem. Hluk řeky a říčního provozu utichl stejně rychle, jako se setmělo a ochladilo. Wilson nechal běžet motor jen na volnoběh, ale policisté pokračovali do hloubi podzemí, o jehož existenci vědělo jen pár Londýňanů, i když ho všichni měli doslova několik centimetrů pod nohama.

Svět podivně tlumených zvuků a tmy tak husté, že by se dala krájet, svět, v němž se musíte spoléhat jen na svůj podvědomý šestý smysl, který vás včas varuje před nebezpečím. Svět pod světem.

Ke svému překvapení Lacey zjistila, že cítí svírání na hrudi, že se jí zrychluje tep. Mohla za to přece jen klaustrofobie? Nebo pouze nepříjemné vzpomínky, které zatím nevymazala z paměti? Jen pár lidí zná tohle zšeřelé londýnské podzemí líp než ona. Bývaly doby, kdy jí nádherné, inženýrsky dokonale naplánované a cihlami obložené stoky s dekorativními klenbami byly stejně blízké jako jiným lidem osvětlené ulice plné dopravních značek a semaforů. A v jedné takové, jako je tahle, mohlo před necelým rokem všechno skončit.

Na okamžik zavřela oči a snažila se potlačit neodbytnou touhu vyskočit z loďky a plavat zpátky na slunce. Když je znovu otevřela, zjistila, že svět, který nechali za sebou, se scvrkl do malého okrouhlého světelného bodu pableskujícího v dálce za seržantovými mohutnými rameny.

Turner posvítíl silnou baterkou do člunu a všichni jako na povel rozsvítili čelové reflektory na helmách. Pomohlo jí, že opět něco vidí.

Za vysokého přílivu bývá stoka, kterou projížděli, skoro zatopená, a tři živá stvoření na člunu měla co dělat, aby se sem vešla. Naopak při odlivu, kdy se řeka stáhne zpět, podél břehu vzniknou pláže a tudy protékají jen čůrky vody, je možné sem bez problémů vjet. Taková chvíle je optimální.

Hluboko pod zaklenutou zdí ubíhaly na každé straně úzké římsy, které sloužily jako jakýsi chodníček, po němž se dá jít. Pod nohama pak tekla černá, na hladině zpěněná voda hustá jako olej a zapáchající jako zatuchlá sklepení a stojatá břevna z nejbzdálenějších koutů přístavišť.

„Mám pocit, že kdybych tady vystrčila ruku ze člunu a sáhla do vody, nebyl by to dobrý nápad,“ řekla Lacey.

„Voda tady nebude o moc špinavější než v řece,“ opáčil seržant. „Sem stéká jen dešťová voda z povrchu. Odpady přece nevedou přímo do Temže.“

„Pokud ovšem nepříjde přívalový déšť, to se pak všechny kanály ucpou a přepady přetečou,“ namítl Turner. „Než si půjdete vařit čaj, měla byste si umýt ruce.“

„Co přesně hledáme?“ zeptala se Lacey s pohledem upřeným k dokonalé klenbě a dekoru, který na ní vytvářel zelený porost.

„Věci podezřelé povahy,“ odpověděl Wilson. „Výbuch tady dole by srovnal se zemí polovinu obchodní čtvrti.“

„Někteří by to dokonce uvítali.“

„Žebřík napravo před námi, seržante,“ hlásil Turner.

Wilson zpomalil a zastavil člun. „Jdete nahoru, Finne, nebo tam pošlete Lacey?“

„Kdyby měla sukni, neváhal bych,“ odpověděl Turner, vstal a chytil se úzkého kovového žebříku, jenž stoupal po cihlové zdi. „Na druhou stranu bych nechtěl zažít, kdyby to na ni přišlo.“

„Uvědomujete si, pánové, že by vás za tohle mohli vyrazit?“ řekla Lacey, když Turner vystupoval z člunu. Asi tři metry nad hladinou mizel žebřík v úzkém komínu. Za chvíli už viděli jen konec Turnerových nohou.

„Co vlastně dělá?“ zeptala se Lacey.

„Kontroluje, jestli je poklop kanálu v pořádku. Hledá, jestli nenajde nějaké známky, že s ním poslední dobou někdo manipuloval. Nejspíš ho i o několik centimetrů nadzdvihne, aby se přesvědčil, že je, jak má být a sedí na svém místě.“

Lacey měla co dělat, aby nevypřskla smíchy. „Takže právě teď může někdo z chodníku vidět Finna, jak vykukuje z kanálu jako nějaká surikata?“

„Musíme jen doufat, že mu po hlavě nepřejede auto,“ odtušil Wilson a změnil téma hovoru: „Nemáte nějaké nové zprávy o našem společném příteli?“

Lacey se jako vždy mírně zrychlil tep. Bože, už jen vyslovit jeho jméno. Wilson mluvil o Marku Joesburym, o svém synovci, nejlepším kamarádovi Dany Tullochové a jejím – co vlastně? Stále se snažila přijít na to, co znamená pro ni.

„Od dubna o něm nic nevím. Je pryč.“

Wilson přikývl. Chápal, co myslí tím „pryč“. „Kdybyste s ním mluvila, jeho máma chce vědět, kam posledně schoval grilovací kleště, a bratr by s ním potřeboval probrat Lexe Luthora.“

Slyšet podrobnosti ze zákulisí Joesburyho rodiny bylo pro Lacey něco nového. „Lexe Luthora?“

Wilson jen pokrčil rameny. „Mě se neptejte. Pravděpodobně to bude nějaký zakódovaný vzkaz z jejich tajné řeči, kterou vymysleli, když byli děti. Asi to bude mít co do činění s penězi, když člověk pomyslí, jaký boháč Lex Luthor byl.“

Zaslechli hlasité žuchnutí, s nímž dopadl kovový poklop na místo, a vzápětí byl Turner zpátky ve člunu. „Byl netknutý, seržante,“ hlásil. „Měl jsem co dělat, abych ho zdvihl a zase vrátil na místo.“

„No a co ti chytrolíni říkali o tom vašem těle?“ zeptal se Wilson, když se zase rozjeli.

„Ono je to moje tělo?“ řekla Lacey. „Podle středověkého práva, že věc patří nálezci?“

„No, znáte to, na stanici se už začalo říkat ‚Laceyino tělo‘,“ vložil se do debaty Turner. „Nebo ‚už jsi viděl Laceyino tělo‘... ‚Laceyino tělo musí v tomhle horku pěkně zavánět‘.“

„Jak vzniklo vaše renomé, které mezi ženami máte, fakt nechápu. Opravdu se s nimi bavíte takhle?“

„Jak kdy.“

„Dotklo se vás to, Lacey?“ Seržant byl teď naprosto vážný.

„Jsem v pohodě.“

Chvíli ji bedlivě pozoroval, pak přikývl. „S jakou pravděpodobností se podaří odhalit její totožnost?“

„Moc bych na to nesázela,“ připustila Lacey. „Vyšetřovatelé mě požádali, abych prověřila lidi, kteří jsou stále oficiálně pohřešovaní a naposledy se pohybovali v okolí řeky. Zjistila jsem, že za poslední tři roky jde o čtrnáct osob.“

„To ale neznamená, že jsou všichni mrtví,“ řekl Wilson. „Někteří se vynoří a s ostudou šupajdí domů.“

„A některé to spláchlo do moře a je po nich veta,“ dodal Turner. „Kolik z nich bylo mladých žen?“

„Dvě,“ řekla Lacey. „Ale žádná popisem neodpovídá. Jedna je devětadvacetiletá Nigerijka, která skočila z London Bridge, druhá odbarvená blondýna, která blbnula na zdi podél nábřeží a spadla dolů.“

„No jo, všechno holt nevyřešíme,“ řekl Wilson. „Sám jsem jedno takové tělo před lety vytáhl. Nahore u Pimlica. Mladá žena, už skoro jen kostra. Nikdy se nezjistilo, o koho šlo a co se jí stalo.“

„Kdyby se vám do toho chtělo, mohla byste se mrknout do národního registru pohřešovaných osob,“ navrhl Turner. „Ačkoliv to je práce detektivů z kriminálky.“

„Už jsem to udělala,“ překvapila je Lacey. „Obrovský číslo. Ale když jsem vyřadila příliš staré, příliš mladé, nevhodné etnické skupiny a muže, zbylo mi sto dva lidí.“

„Detektivové brzo přijdou s něčím, jak to urychlit.“ Wilson opět vypnul motor a Turner začal šplhat na další žebřík. „Porovnej třeba vzorky DNA, které mají k dispozici na místních odděleních, a najdou shodu.“

Vzápětí byl Turner zpátky v člunu. „Na další lezete vy,“ řekl Lacey. „Takže jestli je mezi pohřešovanými, dozvíme se, o koho jde, docela rychle, ne?“

„Dana to vyřeší do konce týdne. Tohle děvče je nejlepší mozek, jaký Metropolitní policie za poslední léta měla.“ Wilson pokračoval hlouběji do tunelu.

„A taky pěkná baba,“ dodal Turner, když dorazili k dalšímu žebříku. Přidržel se příčky, aby stabilizoval člun. „Myslíte, že ještě nepotkala toho pravýho chlapa?“

Lacey se vyhoupla na žebřík.

„Kurvafix!“ vykřikl Turner a prakticky celou pěst si nacpal do úst. „Dávejte pozor, kam šlapete!“

„Promiňte, Finne,“ řekla Lacey. „Myslím, že jsem si ještě nezvykla na to šero.“

12

Dana

Co pro boha živýho nutí tu ženskou, aby žila tady? ptala se Dana sama sebe a nebylo to poprvé.

Přítoky Temže, v nichž se ještě projevoval příliv a odliv, prošly během posledních století rozsáhlou urbanizací, většinou industriální, v jejímž důsledku zde vznikaly doky s věžovitými skladišti a obchodními přístavišti. Deptford Creek není potok, jak by název napovídal, ale jmenuje se tak poslední, necelý kilometr dlouhý úsek řeky Riversbourne, která se právě ve čtvrti zvané Deptford vlévá do Temže. Protéká spíše vybetonovaným korytem než řečištěm, které je místy až sedm metrů hluboké a sedmdesát široké. Podél břehů se táhnou budovy z tmavých cihel, jejichž stěny je dělají ještě hlubší. Když příliv dosahuje maxima, přítok je plný vody. Za odlivu připomíná obrovskou městskou stoku.

V loděnici Theatre Arm, které se spíše a poněkud ironicky říká Přístaviště, přešla Dana po betonové hrázi a našla žebřík. Slezla po něm ke dvanácti lodím, které zde byly prakticky trvale ukotveny a představovaly tak největší deptfordskou komunitu lidí, žijících na hausbótech.

Pár jejích obyvatel pobývalo na palubách svých lodí a užívalo si prvního podvečerního chládku, který s sebou přinášel jisté osvěžení. Na prostorném člunu s černým trupem seděl uprostřed paluby mladý pár s batoletem. To se pinožilo ženě na klíně. Hračky a různé dětské potřeby ležely rozházené všude kolem. Skutečně ti lidé vychovávají své dítě tady? Nedokázala od nich odtrhnout oči.

Po vyvýšeném náspu železniční trati Doklanské příměstské dráhy projel vlak. Byla to poměrně frekventovaná linka, takže hluk, který souprava způsobovala, prakticky neustával.

Laceyina loď, která v přístavišti patřila k nejmenším, kotvila až na konci řady hausbótů a byla uvázaná na vnější straně. Dana musela přejít přes několik větších lodí, než se k ní dostala. Jak přeskakovala z jedné na druhou, tu zahlédla škvírou světlo v kajutě, tu zase slyšela nějaké hlasy, nicméně všechny obyvatele považovala za podivíny. Ti lidé tu neměli ani tekoucí vodu, ani rozvody topení a elektřiny. Vodu tankovali z jediné hadice do nádrží, které doplňovali každých několik dní, trochu nezbytné elektřiny si opatrovali pomocí naftových generátorů. Na vaření používali plynové bomby. Na některých lodích byly sporáky s troubou na dřevo, na většině ale chyběly úplně. Už jen představa, že odsud jde na nákup a pak se sem s ním vrací, byla pro Danu noční můrou.

„Dobrej,“ pozdravil ji hubený opálený muž z posledního hausbótu, který Dana musela překonat, aby konečně dorazila na Laceyinu loď.

„Můžu?“ zeptala se, když přelézala na jeho palubu. Jenom kývl a mlčky svolil. V jedné ruce držel cigaretu, v druhé láhev piva. Když Dana obezřetně přecházela zaneřádnou palubu, všimla si, jak ji škvírou v pootevřeném okénku kajuty sleduje jakási žena. Zhruba šedesátiletá, trochu mladší než muž. Byla opálená stejně jako on, jen trochu tělnatější.

Laceyina loď byla plachetní jachta postavená v roce 1950 s trupem natřeným jasně žlutou barvou. Dana vstoupila na palubu, o které jí Mark řekl, že je z bílého dubu.

Její tísnivý a úzkostný pocit se při vzpomínce na Marka ještě prohloubil. Jako by jí nějaká malá stvoření lezla po těle a zatínala do ní drápky a zuby. Do něčeho kopl, věc přelétla celou palubu a přes okraj přepadla do vody.

„Sakra.“

Naklonila se přes zábradlí a zírala do mezery mezi trupem Laceyiny jachty a větší lodi kotvící vedle. V bahně ležela hračka, malá plastová lodička, která měla stejně žlutou barvu jako trup Laceyina nového domova.

„Počkejte.“

Muž ze sousední lodi se bez dalších slov natáhl přes zábradlí, nabral hračku dlouhou tyčí zakončenou hákem a přidržel ji před Danou. Opatrně, aby se nedotkla bahna, ji sundala a poděkovala mu.

„Vítejte na palubě.“

Lacey stála v kabině, její bledá tvář byla pod šeřící se oblohou sotva vidět. Dana se chytila zábradlí a přestoupila na Laceyinu loď.

„Omlouvám se za tu hračku. Nevšimla jsem si jí.“

Lacey se na lodičku zadívala. „Nikdy předtím jsem ji neviděla. Musí být některého z dětí ze sousedních lodí. Opláchnu ji a vrátím.“

Obě ženy si ten podivně roztomilý předmět předávaly jako horkou bramboru.

„V ledniče mám láhev bílého vína,“ řekla Lacey. „Nebo čaj? Bezkofeinové kafe, obávám se, nemám.“

„Čaj mi bude vyhovovat,“ odpověděla Dana.

Lacey měla na sobě ještě uniformu, jednoduchou modrou košili a kalhoty, kterou příslušníci Námořní jednotky nosili po většinu času. Vlasy jí plovávaly kolem tváře. Nebýt uniformy, vypadala by neurčitě jako oživlá mramorová socha.

Dana se rozhlédla. Všechna okénka byla otevřená a jejich rozhovor by mohl někdo slyšet. „Nevadilo by vám, kdybychom sešly dolů? Já vím, že je horko, ale...“

Lacey udělala dva rázné dlouhé kroky, plyným pohybem se obtočila kolem zábradlí a sestoupila do podpalubí.

Než tam slezla i Dana, byla už konvice plná vody. Uslyšela zasyčení plynové bomby, škrtnutí sirky. Lacey vyndávala hrnečky ze skříňky, hledala čajové sáčky, sáhla do něčeho, co vypadalo jako lednička, a vytáhla mléko. Dana tak měla možnost rozhlédnout se kolem sebe.

Tuhle loď už kdysi navštívila, ale za mnohem vypjatější situace. Byla tehdy v rozpoložení, že nedokázala ocenit vlastně docela hezký prostor.

Především s překvapením zjistila, že kajuta je celkem prostorná. Vzápětí ji napadlo, že si připadá jako v pracovně nějakého luxusního pánského klubu. Celá kajuta byla od podlahy až po strop obložená dřevem, které vypadalo jako mahagonové. Stěny, jídelní stůl a hnědé kožené židle byly tlumeně osvětlené lampami se zelenými skleněnými stínítky. Na pravoboku byl malý výklenek, v němž byla vestavěna malá úhledná kuchyňka, navigační stolek vypadal jako starožitný kousek a nad ním byla dokonce zasklená knihovna. Knihy, všechny v pevné vazbě, představovaly z velké části směsici různých klasických i moderních kriminálků. Na konci kajuty byly dveře vedoucí do větší ze dvou ložnic. Dana si vzpomínala na malou manželskou postel v dřevěném rámu, úzké šatní skříň a malinký noční stolek. Všechno bylo úhledné, hezké a šmrncovní, ale kde má ta ženská, proboha, svoje věci?

Lacey ji pozorovala. Už ji asi sledovala nějakou dobu. Uměla se pohybovat tak potichu, tak úsporně.

„Nemám toho moc,“ řekla, jako by četla Daniny myšlenky. „A nikdy jsem toho neměla víc než teď.“

„To z vás dělá dost zvláštního člověka. Většina z nás je posedlá schraňováním věcí.“

Lacey přistoupila ke stolu a položila na něj cukr a mléko. „Z věcí mám klaustrofobický pocit. Nějak mi to... jak se to říká... cítím se uvázaná jako na řetězu.“

Mléko servírovala přímo z krabice, cukr z celého kilového balení.

„Někdo naopak vidí v majetku určité ukotvení,“ poznamenala Dana.

Lacey se usmála a otočila se ke konvici. „A to já zas ukotvená jsem, a to doslova.“

„Myslela jsem, že na lodi jsou všechny věci přenosné už z podstaty. Jen rozvinete plachtu a frčíte, a majetek cestuje s vámi.“ Proč se baví o věcech? Proč ji vždycky Lacey dovede vyvést z rovnováhy?

„Teoreticky jo.“ Lacey vypnula plynovou bombu. „Ale na téhle jachtě jsou plachty uložené a já bych stejně ani nevěděla, jak na to.“

Dana už měla na jazyku, že Mark by to uměl, a vzpomněla si, proč je tady. „Lacey, kdy jste naposledy viděla Marka?“

Lacey odložila konvici zpátky na vařič a otočila se. „Stalo se mu něco?“

Stále nepřístupná, ale teď už mnohem čitelnější. Dana ucítila vůni starých kožených potahů a nepatrný závan parfému, který Lacey příležitostně používala. „Mark za mnou na konci března přišel.“

Lacey se zapřela o stůl, jako by tak chtěla lépe čelit špatným zprávám.

„Krátko potom – no, vždyť víte, co se stalo v březnu.“

Následovalo to nejnepatrnější příkývnutí. Obě to věděly; ani jedna z nich o tom nechtěla mluvit.

„Řekl mi, že ho nasadili na případ,“ pokračovala Dana. „Netušil, kdy ho odvolají nebo kdy se s námi zase bude moct zkontaktovat. Žádal mě, abych dohlédla na Carrie a Hucka. A mimochodem, i na vás.“

Pohled modro-oříškových očí nepatrně zjihl. „Mně řekl v podstatě totéž. Až na to, že mě nežádal, abych na někoho dohlížela.“

„Vím, že se mu nechtělo odjet,“ řekla Dana. „Měl pocit, že je to moc brzo po případu těch unesených chlapců, nemluvě o Cambridgi.“

„Jo. I tohle mi říkal.“

Laceyin pohled opět ztvrdl. I to se dalo čekat. Po třech složitých případech – čtyřech, když k nim připočítáme tu záležitost v parku vloni o Vánocích – se rozhodovala, jestli definitivně neodejde od policie. Lacey Flintová, která si vždycky vystačila sama a nikdy nikoho nepotřebovala, si však začínala na Markovu blízkost zvykat. On se ale vypařil.

Mark Joesbury byl detektiv inspektor Speciálního operačního útvaru, který nasazoval své lidi v utajení a pod krytím do složitých akcí s kriminálním pozadím. Jako jeden z nejvýše postavených a nejzkušenějších operativců býval příznačně vyslán do blízkosti mozkových center těchto akcí. Kdyby zůstával mimo z osobních důvodů, mohl by ohrozit mnohaměsíční a někdy i mnohaletou obtížnou a nebezpečnou práci kolegů. Odmítnutí úkolu by se naprosto přičilo jeho povaze. Tato oddanost práci ho už stála manželství a teď by ho mohla stát i Lacey.

„Tak co se děje?“ zeptala se Lacey.

„Možná že nic,“ odpověděla Dana. „Skoro určitě nic. Ale říká se leccos a já nechci, abyste se doslechla nepodložené drby.“

Lacey se otočila, sáhla znovu po konvici a nalila jim. „Nebo spíš chcete, abych to slyšela od vás.“

Dana se usmála, aby dala najevo, že to pochopila správně. „Ty drby tvrdí, že se vypařil. Že ho nikdo nedokáže zkontaktovat. Že už se to nepodařilo několik týdnů.“

Lacey položila šálky na stůl. „A není to obvyklé? Není právě tohle podstata práce v utajení?“

„Právě že ne. Kdokoliv operuje pod krytím, měl by být kdykoliv dosažitelný. Když už pro nic jiného, přinejmenším proto, aby mohl být z akce stažen.“

„Nemohlo se mu něco stát?“

„Ne, protože ho viděli. Je naživu a v pořádku, o tom není pochyb. Ale prosí, aby se, že přeběhl.“

„Přeběhl?“

„Přeběhl na druhou stranu. Že se přidal na stranu zločinu.“

Lacey na sobě nedala nic znát, jen se upřeně dívala před sebe. Vlastně tím dala najevo dost, uvědomila si Dana. Už jen tím, že o tom přemýšlela. Nepopřela to hned, neprotestovala, že Mark by ničeho takového nebyl schopen.

„Bylo by to možné?“ zeptala se po vteřinovém váhání.

„Nevím,“ připustila Dana popravdě.

„Znáte ho patnáct let, jak to můžete nevědět?“

„Nikdo není dokonalý, Lacey. Ani on. I já jsem kdysi udělala pár pěkných leváren, abych měla výsledky. Vy ne?“

„Než jsem se dala k policii, taky jsem dělala různé věci,“ řekla Lacey. „Od té doby se ale snažím sekat latinu.“

No výborně. Nakonec jí bude konstábl kázat o morálce. „Tím líp pro vás. Mám ale podezření, že tím pádem patříte k menšině.“

Nastalo ticho. Dana si uvědomovala, že pravděpodobně toho řekla až moc. Patří to k práci a většina policejních důstojníků ví, jak to chodí, ale málokdo to otevřeně přiznává. Někdy není lehké rozeznat přesnou hranici mezi dobrem a zlem. Rozeznat, co je morální a co už ne.

Asi před patnácti lety sledovali s Markem jako dva mladí policisté byt známého drogového dealera. Viděli, jak odchází z budovy a vhadzuje igelitovou tašku s odpadky do kontejneru. O několik hodin později prohledávali jeho byt, ale nic nenašli. Dealer ho předtím celý vypulíroval a zbavil se všech doličných předmětů, které by mohly sloužit jako důkazy. Všechno leželo v kontejneru před domem a oni mu nemohli dokázat, že igeli-

tová taška patří jemu. Mark prohledal prošívanou deku a našel dva krátké černé vlasy. Schoval si je do kapsy, vytáhl igelitku z kontejneru a nenápadně vhodil vlasy to tašky.

Nikdo ho neviděl, jenom ona. Sledovala, jak její kamarád překračuje pomyslnou dělicí čáru, a ona s ním, protože ho to nechala udělat. Stalo se to na úplném začátku její kariéry, dřív, než si vůbec stačila uvědomit, jak moc to naruší její mravní integritu.

Toho dealera usvědčili. Na ulici bylo o jednoho zmetka méně. Jelikož o jeho vině nebylo pochyb, Danino svědomí to příliš netížilo. Šlo o ukázkové zpronevěření se zásadám ve jménu dobra. Podsouvání důkazů, drobné nevinné lži, zamlčování faktů, aby usvědčení těch, kteří se skutečně provinili, nedoznalo trhlín.

Takové postupy byly poměrně běžné a v drtivé většině případů neškodné. Na druhou stranu to byl první krůček, aby se policista dostal na šikmou plochu. Jak daleko pak bylo k tomu, aby sbalil trochu peněz zadržených při štáře? A když si to před svým svědomím obhájí – stejně šlo o ilegální zisky –, co mu pak zabrání v tom, aby si ulil půl balíčku kokainu a sám si ho prodal? Nechal si šoupnout do kapsy dvě stě liber a přimhouřil oko, když opilý řidič hezky poprosí? Vybral pár dvacetilibrovek ze zadržené kradené kreditní karty?

Lovení sériových vrahů nebo řešení ohavných vražd představuje velice malou část policejní práce. Je pokleslé porážet lotry jejich vlastními zbraněmi. Z policistů bývají největší padouši. Vědí, jak na to. A vědí, jak se nenechat chytit.

Jiskra v Laceyiných očích poněkud pohasla.

„A na jeho účtu se bohužel objevily nějaké nesrovnalosti,“ pokračovala Dana a přála si, aby tenhle ze všeho nejhorší důkaz vůbec neexistoval. „Má tam o několik set tisíc liber víc, než by měl mít. Mnohem víc, než si mohl vydělat u Metropolitní policie, a neexistuje pro to vysvětlení.“

„Co mi tím vlastně říkáte?“ chtěla vědět Lacey. „Že jste všichni tak nějak namočení a on to konečně pořádně rozjel?“

„Ne, nic takového netvrdím. Abych řekla pravdu, těm poví-
dačkám nevěřím. Jsem přesvědčená, že zaprvé Mark ví, kdy má
říct dost, a za druhé může o hodně přijít. Kdyby šel za mříže,
ztratil by všechny přátele. O synovi nemluvě. A o vás.“

„Jak přesně jste se tohle všechno dozvěděla?“

„Volal mi jeden z jeho kamarádů. Někdo, koho znám z mi-
nulosti. Chtěl vědět, jestli jsem něco nezaslechla. Možná se ob-
rátí i na vás.“

„Já jsem nic nezaslechla. Od chvíle, co odešel, o něm ne-
vím.“

„Měli jsme ho z Desítky už stáhnout.“ Dana užila starší, ale
široce vžitě označení pro tajnou operační jednotku. „Práce, kte-
rou ti lidé dělají, je extrémně náročná a nikdo by neměl zůstat
v přední linii déle než pár let.“

Lacey přikyvovala. „Dostanou se až příliš blízko k lidem,
které vyšetřují. Začnou se na věci dívat jejich očima. Začnou se
o ně starat.“

„Spráteli se. Někdy se dokonce sblíží. Romanticky, sexuálně.
Ztratí schopnost sebrat se a prostě odejít. A ještě něco. Kdy-
by Mark nebyl tak zatraceně dobrý a neuměl proniknout mezi
grázly a splynout s nimi, už dávno by ho odvolali. Ale to bylo
pořád: ještě jeden případ, pak ještě jeden a ještě jeden...“

Lacey si přejela dlaněmi po obličejí. „Víte, kam půjde?“

Dana vstala. „Pokud Mark opravdu přešel na druhou stranu,
bude mít lidi, kteří ho schovají. Nevystaví nás ohrožení. Sem
nepřijde.“

K tomu už skutečně nebylo co dodat. Dana se pokusila
o úsměv, ale moc se jí to nezdařilo. Rozloučila se a vylezla na
palubu. Za tu poměrně krátkou dobu, kterou strávila v kajutě,
slunce už zašlo a říční koryto se začínalo proměňovat v úzký ko-
ridor připomínající temný kaňon.

Když došla na břeh, ohlédla se, ale po Lacey nebylo ani vidu,
ani slechu.